Vlaams Parlement

1242 (2016-2017) – Nr. 5
ingediend op 21 december 2017 (2017-2018)

Verslag

namens de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin
uitgebracht door Griet Coppé, Lorin Parys en Elke Van den Brandt

over het ontwerp van decreet

houdende het overheidstoezicht in het kader van het gezondheids- en welzijnsbeleid

verzendcode: WEL

Samenstelling van de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin:

Voorzitter: Bart Van Malderen.

Vaste leden:

Danielle Godderis-T'Jonck, Lies Jans, Lorin Parys, Peter Persyn, Elke Sleurs, Tine van der Vloet;

Griet Coppé, Cindy Franssen, Vera Jans, Katrien Schryvers;

Freya Saeys, Martine Taelman;

Freya Van den Bossche, Bart Van Malderen;

Elke Van den Brandt.

Plaatsvervangers:

Björn Anseeuw, Vera Celis, Cathy Coudyser, Koen Daniëls, Ingeborg De Meulemeester, Manuela Van Werde;

Sonja Claes, Dirk de Kort, Kathleen Helsen, Tinne Rombouts;

Jo De Ro, Emmily Talpe;

Jan Bertels, Bert Moyaers;

Elisabeth Meuleman.

Toegevoegde leden:

Ortwin Depoortere.

Documenten in het dossier:

1242 (2016-2017) – Nr. 1: Ontwerp van decreet
– Nr. 2 en 3: Amendementen
– Nr. 4: In eerste lezing door de commissie aangenomen artikelen

INHOUD

I. Toelichting door Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin 4
1. Probleemstelling..... 4
2. Inhoud..... 5
3. Algemene basisopdracht..... 5
4. Effectieve en efficiënte inspectie..... 5
5. Slagvaardige inspectie 6
6. Veiligheidsmaatregel..... 6
7. Voldoende waarborgen voor de geïnspecteerde..... 6
II. Algemene bespreking..... 7
III. Artikelsgewijze bespreking..... 19
IV. Tweede lezing en stemming 28
V. Stemming over het geheel..... 29
Gebruikte afkortingen 30
Tekst aangenomen door de commissie..... 31

De Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin besprak het ontwerp van decreet houdende het overheidstoezicht in het kader van het gezondheids- en welzijnsbeleid tijdens haar vergaderingen van 10 oktober, 5 december en 12 december 2017.

De amendementen op dit ontwerp van decreet zijn verspreid als *Parl.St.* Vl.Parl. 2016-17, nr. 1242/2 en 3.

Na de artikelsgewijze bespreking, die plaatsvond op 5 december 2017, vroeg Elke Van den Brandt overeenkomstig artikel 75, 2, van het Reglement een tweede lezing. De tweede lezing vond plaats op 12 december 2017 en verliep op basis van *Parl.St.* Vl.Parl. 2016-17, nr. 1242/4.

I. Toelichting door Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

Het ontwerp van decreet houdende het overheidstoezicht in het kader van het welzijns- en gezondheidsbeleid werd op 30 juni 2017 definitief goedgekeurd door de Vlaamse Regering. Dit ontwerp van decreet is van toepassing op alle inspectiediensten in het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, met name op de afdeling Zorginspectie Gehandicaptenzorg en Kinderopvang, de afdeling Zorginspectie Welzijn, Gezondheid en Financieel van het Departement WVG, en op de afdeling Preventie van het Vlaams Agentschap Zorg en Gezondheid.

Dit ontwerp van decreet zorgt voor een uniforme basisregeling voor de uitoefening van het toezicht door inspectie voor het gehele beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin. Het is belangrijk om te vermelden dat dit ontwerp van decreet uitsluitend gaat over de toezichtfase door inspectie in de hele handhavingsketen. Subsidiëren, erkennen, vergunnen, opleggen van remediëringsplannen en sancties worden geregeld in de respectievelijke sectorale regelgevingen, en blijven toevertrouwd aan de respectievelijke functioneel bevoegde agentschappen. Dat is de concrete vertaling van de functiescheiding waarbij het inspectieproces volledig gescheiden wordt van het subsidiëren, erkennen, vergunnen en handhaven vanuit de principes van goed bestuur.

1. Probleemstelling

Met dit ontwerp van decreet is het de bedoeling duidelijkheid te scheppen over alle aspecten van dit toezicht, zoals de vraag naar de afbakening van wat en op welke wijze kan worden geïnspecteerd.

Dit ontwerp van decreet moet in de eerste plaats een uniforme juridische basis bieden voor de uitoefening van het toezicht in het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin. In een studie van professor Johan Put en Ruth D'haese van het Instituut van Sociaal Recht van de KU Leuven: "Ontwikkeling van een intersectoraal juridisch kader voor het toezicht en de handhaving binnen het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, 2010", wordt de huidige juridische onderbouw onderzocht en daaruit blijkt dat het besluit van de Vlaamse Regering van 26 maart 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap Zorginspectie, thans het besluit van de Vlaamse Regering van 31 maart 2006 betreffende het Departement Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, betreffende de inwerkingtreding van regelgeving tot oprichting van agentschappen in het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en betreffende de wijziging van regelgeving met betrekking tot dat beleidsdomein, een algemeen fundament biedt voor de toezichtstaak van Zorginspectie. In dit besluit wordt de opdracht van Zorginspectie neergeschreven. Dat volstaat echter niet om voor al haar activiteiten een duidelijk kader te bieden van de beschikbare bevoegdheden en actiemogelijkheden. Dat laatste geldt ook voor de afdeling Preventie van het Vlaams Agentschap Zorg en

Gezondheid. De inspectiediensten van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin zijn voor de precieze bevoegheidsafbakening en de rechtswaarborgen voor de geïnspecteerde volledig aangewezen op de sectorale regelgeving. Gebleken is dat wat de inspectiebevoegdheden betreft, een dergelijke regeling niet in alle gevallen voorhanden is. Zelfs wanneer er sectorale regelgeving bestaat, worden vraagstukken niet altijd even homogeen en soms zelfs louter fragmentarisch behandeld.

De huidige situatie brengt rechtsonzekerheid met zich mee, zowel voor de inspectie als voor de voorzieningen en hun (potentiële) gebruikers. Door de rechten en de plichten van inspectie en geïnspecteerden decretaal te verankeren wil minister *Jo Vandeurzen* niet enkel een juridisch houvast bieden aan de inspecteurs, maar ook aan de actoren in de zorg en de gebruikers ervan. Zo komt er duidelijkheid over wat de inspectie wel en niet kan en mag tijdens een inspectiebezoek. Het biedt ook een heldere rechtsgrond om via de normale rechtsgang eventuele betwistingen te laten beslechten.

Een juridische verankering kan wetgevingstechnisch het best gebeuren in een decreet. Immers verschillende van de toe te kennen rechten en bevoegdheden van de inspectie vormen een potentiele inmenging op persoonlijkheids- of grondrechten. Bovendien heeft het kader tot doel de basisregels vast te leggen, die op elke inspectie in het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin van toepassing worden. Dergelijke fundamentele regels horen bij voorkeur thuis in een decreet. Dit ontwerp van toezichtdecreet is een belangrijke stap voor het verder stroomlijnen en aligneren van de huidige (sectorale) regelgeving. In een aantal sectoren zijn overigens al spelregels bepaald op decretaal niveau, zodat het ook vanuit de hiërarchie der normen nodig is dat de kaderregels voor inspectie op hetzelfde niveau worden vastgelegd.

Het algemene doel van dit ontwerp van decreet is om de diversiteit aan sectorale regelgeving te beperken, te harmoniseren en waar nodig te optimaliseren, dit zowel in het belang van inspectie als van de geïnspecteerde.

2. Inhoud

Het ontwerp van decreet start met enkele definities en de bepaling van de basisopdracht van de inspectie. Vervolgens worden er acht toezichtrechten limitatief opgesomd, die de inspecteurs in de uitoefening van hun opdracht kunnen gebruiken. Daarnaast wordt er ook een veiligheidsmaatregel ingeschreven, die tot doel heeft om op korte termijn de veiligheid of de gezondheid van de zorggebruiker te vrijwaren. De termijnen waarbinnen een verslag dient te worden opgemaakt, worden decretaal verankerd. Als laatste wordt het verhinderen van het toezicht bestraft met een administratieve geldboete.

3. Algemene basisopdracht

Als algemene basisopdracht voor dit ontwerp van decreet wordt bepaald dat de inspecteurs toezicht houden op de naleving van de geldende regelgeving in het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin. Het toezicht wordt uitgeoefend op documenten of ter plaatse.

4. Effectieve en efficiënte inspectie

Inspectie, als vorm van toezicht, dient te gebeuren op transparante wijze, met duidelijke, afgelijnde bevoegdheden. Hiervoor dienen de inspecteurs gebruik te kunnen maken van helder geformuleerde toezichtrechten en -bevoegdheden. In het ontwerp van decreet worden acht limitatief opgesomde toezichtrechten toegekend aan de inspecteurs om te gebruiken in de uitoefening van hun opdracht:
– het recht op toegang;

– het recht om informatie te vragen aan iedere persoon van wie zij dat nodig achten;
– het recht op identiteitsopname;
– het recht op inzage en kopie van documenten en informatiedragers;
– het recht op onderzoek van zaken;
– het recht om vaststelling te doen door middel van audiovisuele middelen en door middel van staalnames;
– het recht om zich te laten bijstaan door deskundigen;
– en het recht om zich, in uitzonderlijke omstandigheden of wanneer de eigen veiligheid in het gedrang is, te laten bijstaan door de lokale en federale politie.

5. Slagvaardige inspectie

Het ontwerp van decreet voorziet in een uniform pakket van toezichtrechten waarover de inspectie kan beschikken, ongeacht welke materie wordt geïnspecteerd. Het toekennen van deze toezichtrechten heeft als doel een efficiënt en effectief toezicht mogelijk te maken. Deze efficiëntie wordt echter sterk uitgehold indien de geïnspecteerde zich ongestraft aan het toezicht kan onttrekken door de inspecteur te verhinderen gebruik te maken van zijn toezichtrechten. Daarom stelt dit ontwerp van decreet het verhinderen van het toezicht strafbaar.

6. Veiligheidsmaatregel

Daarnaast voorziet dit ontwerp van decreet ook in de mogelijkheid om een veiligheidsmaatregel op te leggen aan de actoren in de zorg, indien dit vereist is om de veiligheid of de gezondheid van de zorggebruiker te vrijwaren. Op het niet naleven van deze veiligheidsmaatregel wordt er voorzien in een strafsanctie. Dit gaat uiteraard om heel extreme situaties.

7. Voldoende waarborgen voor de geïnspecteerde

Een uniform pakket aan toezichtrechten waarover de inspectie kan beschikken, biedt ook heel wat rechten aan de geïnspecteerde. In de huidige stand van de wetgeving (waar de bevoegdheden en de mogelijke gevolgen van inspectie verspreid zitten in sectorale regelgeving) zijn bepalingen met betrekking tot inspectie vaak containerbevoegdheden, met een zeer ruime bevoegdheid en weinig nuancering. Het ontwerp van decreet wil op dit vlak de positie van de geïnspecteerde ook versterken. Dit ontwerp van decreet lijnt precies af wat de inspectie wel en dus ook niet mag, in plaats van zeer algemene bepalingen. Bovendien beschrijft het ontwerp van decreet niet enkel de huidige praktijk, maar zorgt het voor een duidelijke en daarmee gelimiteerde bevoegdheid. In die zin is het ook een antwoord op vragen naar rechtswaarborgen en rechtszekerheid voor de geïnspecteerde.

Belangrijk om te benadrukken is dat in dit ontwerp van decreet de begrippen 'proportionaliteit' en 'finaliteit' centraal staan. Dit zijn twee beginselen van behoorlijk bestuur, die expliciet vermeld worden in het ontwerp van decreet omdat zij van fundamenteel belang zijn voor de concrete inspectiepraktijk.

Er is ook een aantal bepalingen opgenomen over het inspectieverslag. Zo worden de termijnen voor de opmaak van een verslag decretaal vastgelegd. Indien de geïnspecteerde niet tevreden is over de inspectie en/of het inspectieverslag, heeft hij een aantal mogelijkheden om dat aan te kaarten. Zo schrijft het ontwerp van decreet een reactiemogelijkheid in voor de geïnspecteerde, om binnen de veertien dagen (termijn eenmalig verlengbaar met veertien dagen) te reageren op de vaststellingen opgenomen in het verslag. Daarnaast ontvangt de geïnspecteerde bij elk verslag een begeleidende brief met de verwijzing naar de klachtenmogelijkheid en de eventuele beroepsmogelijkheden. Dat is de formalisering van een reeds langer bestaande praktijk bij Zorginspectie. Indien de geïnspecteerde van mening is dat

hij schade heeft geleden door de inspectie, kan hij beroep aantekenen bij de rechtbank van eerste aanleg (al dan niet in kort geding).

II. Algemene bespreking

Lorin Parys zegt dat het ontwerp van decreet de inspecties in het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin op één lijn brengt. Er komt duidelijkheid over wat al dan niet mag. Alle partijen, inspectie en geïnspecteerde, hebben daar baat bij.

Kwaliteit van de zorg, een gelijk speelveld en transparantie zijn principes die de N-VA hoog in het vaandel draagt en die in het ontwerp van decreet terug te vinden zijn. Het benoemt een aantal stokken achter de deur, werkt principes uit, en duidt rechten en plichten. Toch wijkt het niet af van wat al op het terrein gebeurt: inspecties in overleg en dialoog met de geïnspecteerde. De insteek is ervoor te zorgen dat de zorg, die heel wat organisaties aanbieden in Vlaanderen, beter wordt.

Het proportionaliteits- en het finaliteitsprincipe worden helder omschreven, wat nodeloos en buiten proportie inspecteren vermijdt. Dat vloeit voort uit de principes van behoorlijk bestuur, die in het ontwerp van decreet goed worden toegepast. Het respect voor die principes kan worden getoetst door een rechter, indien er discussie over ontstaat.

Er is ook behoefte aan een uniforme set van toezichtrechten en een slagvaardige inspectie. Uniformisering is belangrijk voor de efficiëntie. Om slagvaardig te zijn, mag niemand zich ongestraft aan de inspectie kunnen onttrekken. De sancties die zijn opgenomen in het ontwerp van decreet maken duidelijk wat de consequenties zijn.

De context van de inspecties ligt gevoelig. Het gaat om kwetsbare mensen bij wie in een woonruimte of elders inspecties moeten gebeuren. De bescherming van de zorggebruiker staat eveneens in het ontwerp van decreet, wat de N-VA een goede zaak vindt. Het is ook mogelijk om op de inspectieverslagen te reageren. De reactie wordt verwerkt in het verslag. Het dialoogmodel krijgt zo vorm in de werkwijze bij de inspecties.

Artikel 44 van het ontwerp van decreet voorziet in een ex-postcontrole. Na drie jaar kan het decreet grondig geëvalueerd en eventueel bijgestuurd worden.

Artikel 7 stipuleert dat er informatie kan worden gevraagd aan elke persoon van wie de inspectie dat nodig acht om haar taken te kunnen uitvoeren. Welke band moet er bestaan tussen de personen en de geïnspecteerde entiteiten? Is de omschrijving daarvan voldoende precies opdat de inspectie weet hoe ver ze kan gaan in het onderzoeken van informatie?

De spreker bouwt voort op wat de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer heeft gevraagd over het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin. Het ontwerp van decreet behandelt privacygevoelige materie over mensen en entiteiten. Hoe is ervoor gezorgd dat het in overeenstemming is met de toekomstige algemene verordening gegevensbescherming?

Dit ontwerp van decreet definieert een aantal rechten en plichten, maar stelt ook sancties voorop voor wie niet meewerkt met de inspectie. Hoe wil de minister ervoor zorgen dat men op het terrein blijft werken in een geest van respect, overleg en dialoog?

Freya Saeys acht het goed dat er regelgeving komt die rechten en beperkingen van de inspectie vastlegt, en dat alles bundelt in één decreet. De Raad van State wees er eerder al meermaals op dat het recht op toegang tot gebouwen te ruim geïnterpreteerd wordt. Een beperking tot bepaalde uren vindt de Raad van State aangewezen, en dat is in dit ontwerp van decreet opgenomen.

Het ontwerp van decreet definieert 'actoren in de zorg' als personen of organisaties van wie kan worden vermoed dat ze als zorgverlener, hulpverlener of voorziening optreden. Aan wie wordt specifiek gedacht?

Is het begrip regelgeving niet te ruim gehanteerd? Voorzieningen en actoren moeten decreten, besluiten en ook omzendbrieven van de Vlaamse Regering en van ministers naleven. Geformaliseerde afspraken vindt het lid onduidelijk. In artikel 2 staat bij de definities nergens wat het precies inhoudt.

Gewezen Vlaams Parlementslid Vera Van der Borgt stelde in het zittingsjaar 2007-2008 een schriftelijke vraag aan toenmalig minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, Steven Vanackere, over de aanbevelingen van Kind en Gezin (*Schriftelijke Vragen* Vl.Parl. 2007-08, nr. 174, aan minister Steven Vanackere). Jaarlijks stuurde Kind en Gezin aanbevelingen naar organisatoren van opvang, en het was voor niemand duidelijk of ze verplichtend waren. Het antwoord was dat aanbevelingen geen juridische waarde hebben en dat alleen erkenningsnormen juridisch bindend zijn. Aanbevelingen zijn bijgevolg niet-bindende adviezen. Het staat de inspectie vrij die al dan niet te hanteren bij het toepassen van de erkenningsnormen in concrete situaties. Freya Saeys stelt dat het niet beide kan zijn: een bepaling is bindend of niet. Ze vreest dat dit ontwerp van decreet alweer de mist ingaat vanwege de ruime interpretatie die is ingeschreven. Normen worden geëxpliciteerd in decreten, besluiten en omzendbrieven, en niet in de zoveelste brief van Kind en Gezin of een ander agentschap. Organisatoren van zorg krijgen alles nog amper gelezen gezien de administratieve overlast. Ook de SERV heeft het over de ruime interpretatie van het begrip regelgeving, en stelt voor om te werken met een limitatieve lijst van geformaliseerde afspraken. Dat lijkt een goed idee omdat elke geïnspecteerde weet op welke factoren inspectie kan gebeuren. Kritiek die meer gehoord wordt, is dat het ontwerp van decreet veel zegt over de rechten van de inspecteurs, maar weinig over de rechten van de andere partij. Een essentieel recht van de geïnspecteerde is weten waarop er inspectie kan gebeuren.

Inspecteurs zorgen er bij de uitoefening van hun bevoegdheden voor dat de aangewende middelen passend en noodzakelijk zijn voor het toezicht. De SAR WGG oppert dat daarmee een grote discretionaire beoordelingsruimte wordt gelaten. Wordt er op regelmatige basis onderzocht hoe inspecteurs daarmee omgaan? Is er intervisie?

De inspecteurs hebben het recht vaststellingen te doen met audiovisuele middelen. In welke context worden die ingezet en met welk doel? Kan er niet gewerkt worden met vaststellingen in pv's? In welke gevallen wil men die methode gebruiken? In het inspectieverslag kan melding worden gemaakt van een onrechtmatig gemaakte video die bij het verslag wordt gevoegd ten titel van inlichting. Het verslag voegt toe dat voorzichtigheid geboden is, onder meer op het vlak van geloofwaardigheid en authenticiteit. Het gaat niet om audiovisuele middelen die door de inspectie zijn gemaakt, maar die werden verkregen via derden. Iets toevoegen aan een verslag, zonder de waarde ervan te kennen, lijkt veeleer tendentieus.

Directeurs van woonzorgcentra willen weten of het mogelijk is om de datum van een papieren controle – niet naar aanleiding van een klacht of incident – met de voorziening af te spreken. Het is immers essentieel dat de directeur aanwezig is omdat hij kennis heeft van wat geïnspecteerd wordt. Hoe staat de minister tegenover die vraag?

Er wordt een verslag opgesteld van de vaststellingen. Vaak heerst er ongenoegen over het feit dat in het kader van de openbaarheid van bestuur alleen het verslag van de inspectie openbaar wordt gemaakt, en niet de reactie van de voorziening. In de memorie van toelichting staat dat die reactie deel uitmaakt van het administratieve dossier maar niet van het verslag. Hoe wil men daarmee omspringen in het kader van het inzagerecht?

De Vlaamse Regering kan concrete beschermende maatregelen nemen als dat nodig wordt geacht om veiligheid of gezondheid van de zorggebruiker te vrijwaren. Als dat niet kan worden uitgesteld, kan de inspecteur die maatregelen zelf nemen. De maatregelen zijn zeer verregaand, zeker als ze door een inspecteur worden genomen: een gehele of gedeeltelijke sluiting van de voorziening, een verbod om bepaalde activiteiten te verrichten of voort te zetten, een verplichting om bepaalde zorggebruikers in cohorte te behandelen of een verbod om nieuwe zorggebruikers op te nemen. Beslist de inspecteur individueel of is er overleg met zijn leidinggevenden? Het lid stelt dat haar partij geen probleem heeft met spoedmaatregelen omdat snel ingrijpen soms noodzakelijk is. Wat als blijkt dat een maatregel niet terecht of te zwaar was? Krijgt de voorziening dan een schadevergoeding? Hoe wordt de imagoschade van de voorziening gecompenseerd? Zal de overheid publiek meedelen dat de maatregelen onterecht waren? Het lid vindt daarover niets terug. Een evenwichtig ontwerp van decreet moet ook die elementen opnemen.

Wat is de draagwijdte van artikel 16 dat vooropstelt dat de inspectie gegevens verzameld in het kader van haar opdracht, ook kan meedelen aan openbare instellingen, meewerkende instellingen en voorzieningen, andere inspectiediensten en ambtenaren die belast zijn met het toezicht op andere regelgeving?

Artikel 30 past het decreet van 20 april 2012 houdende de organisatie van kinderopvang van baby's en peuters aan met een definitie van een private toezichthouder. Zal er worden gewerkt met private toezichthouders? Op welke termijn?

Katrien Schryvers stelt dat het ontwerp van decreet strekt tot het invoeren van een algemene regeling inzake het toezicht door de Vlaamse overheid op de naleving van de regelgeving in het kader van het gezondheidsbeleid en het welzijns- en gezinsbeleid, met uitzondering van het beleid inzake het medisch schooltoezicht en de medisch verantwoorde sportbeoefening. Dat algemene opzet vindt CD&V zeer positief. Het ontwerp van decreet handelt over de manier waarop het toezicht wordt uitgeoefend: binnen welk kader en met respect voor een rist regels, onder meer over privacy. Het ontwerp van decreet vult een nood in die de sector al langer erkent: de regelgeving is te versnipperd. Er is het besluit van de Vlaamse Regering van 31 maart 2006 dat een algemeen fundament voor de toezichttaak biedt. Bepaalde zaken, zoals bevoegdheden, mogelijkheden of mogelijke gevolgen, zijn evenwel niet concreet ingebed. Men moet er telkens voor terugvallen op sectorale regelgeving. Het ontwerp van decreet komt tegemoet aan de nood aan een oplossing voor die vooralsnog te fragmentarische benadering en kan op volmondige steun rekenen. De bestaande regeling zorgt voor te veel rechtsonzekerheid. Een overkoepelende juridische houvast voor alle aspecten van toezicht is welkom. Dat geldt zowel voor gebruikers, voorzieningen als voor inspectie en inspecteurs.

Het ontwerp van decreet creëert een duidelijk kader voor de bevoegdheden van het toezicht, en voor de taken en rol van de inspectie. Het toezicht wordt uitgeoefend door de inspecteurs ten aanzien van actoren in de zorg: zorgverleners, hulpverleners, voorzieningen, personen of organisaties die hebben kenbaar gemaakt als dusdanig te willen optreden, en personen of organisaties waarvan redelijkerwijze kan worden vermoed dat ze als dusdanig optreden.

Wetgevingtechnisch is de keuze voor juridische verankering in een decreet duidelijk. Dat vooral omdat er mogelijke effecten zijn op persoonlijkheids- en grondrechten.

Behalve een geharmoniseerde juridische basis, is vooral efficiëntie en slagvaardigheid nodig in de inspectiecontext. Dat garandeert het kwaliteitskader voor alle betrokkenen bij zorg. Het ontwerp van decreet voorziet in die zin in een uniform pakket van toezichtrechten, onafhankelijk van de materie die wordt geïnspecteerd. Het verhinderen van toezicht wordt terecht strafbaar gesteld om een efficiënte inspectie kracht bij te zetten.

Uniforme toezichtrechten bieden ook veel rechten aan de geïnspecteerde zelf. Er wordt afgelijnd wat (niet) mag als inspectie, in plaats van louter algemene bepalingen te hanteren. Proportionaliteit en finaliteit zijn fundamenteel, net als de privacyrechten die terecht veel aandacht krijgen.

Het ontwerp van decreet moet voor CD&V vooral een meerwaarde bieden aan elkeen die bij zorg betrokken is: gebruikers en voorzieningen, maar ook aan de inspecteurs zelf. Meer duidelijkheid en rechtszekerheid zorgen ervoor dat elke partij weet wat (niet) kan, wat de mogelijke gevolgen zijn en dus ook welke verwachtingen er kunnen worden gesteld aan de inspectie. Katrien Schryvers is ervan overtuigd dat het toezicht daardoor veel meer gestroomlijnd en uniform kan verlopen.

Hoe zal de verslaggeving gebeuren? Verslagen van zorginspectie maken vooralsnog vaak het onderscheid tussen algemene vaststellingen, non-conformiteiten en tekortkomingen. Houdt men die methode aan?

In verband met de rol van de inspectie, rijst de vraag of er ook aanzetten tot remediëring mogelijk zijn bij negatieve vaststellingen.

In artikel 14 kan de Vlaamse Regering concrete maatregelen opleggen ingeval er inbreuken worden vastgesteld. Bij hoogdringendheid kunnen ook de inspecteurs beschermende maatregelen opleggen. Wat is de relatie met de functioneel bevoegde agentschappen? Hoe zit het met de doorstroming in die richting?

Toezicht en controle zijn van belang, maar essentieel is dat het met de nodige rechtswaarborgen gebeurt. Het ontwerp van decreet vult dat in. Afsluitend kondigt Katrien Schryvers een aantal amendementen aan.

Elke Van den Brandt refereert aan het feit dat commentaren van de diverse adviesraden vrij pittig zijn. Het lid meent dat al snel duidelijk wordt dat dit ontwerp van decreet geen draagvlak geniet in de sector. Adviezen van de SERV, de SAR WGG en de Raad van State liegen er niet om. Er is sprake van een sfeer van wantrouwen, en opmerkingen van de Raad van State worden niet gevolgd. In de memorie van toelichting wordt gewag gemaakt van overlegmomenten, maar er is niets mee gebeurd, zeggen de adviesorganen. Er heerst op zijn minst een conflictueuze sfeer. Dat is niet het juiste kader voor een hervorming van de inspectie of een nieuw ontwerp van decreet. Elke Van den Brandt wil de diverse adviesorganen horen in het Vlaams Parlement om na te gaan of een aantal aanpassingen het wantrouwen kunnen wegnemen. Ze pleit ervoor niet overhaast het ontwerp van decreet goed te keuren maar een draagvlak te zoeken opdat aan de hand van wat sector en inspectie te vertellen hebben, bijsturing mogelijk wordt.

Er is altijd een spanningsveld tussen geïnspecteerde en inspectie. De manier waarop de inspectie te werk gaat, is evenwel belangrijk. In het onderwijs is inspectie gelinkt aan begeleiding en is er sprake van voorbehoud, terwijl er in het ontwerp van decreet sprake is van een droge juridische aanpak. De Vlaamse Regering stipt in de memorie van toelichting aan dat het ook slechts om een juridisch kader gaat

en dat een aantal zaken verankering behoeven. Het lid meent dat een goed traject met de sector een zekere gedragenheid had kunnen genereren.

Men vertrekt van een visie op kwaliteit die uitgaat van de bestaande kwaliteitsinstrumenten, terwijl er een brede vraag en draagvlak zijn om te evolueren naar een andere omgang met kwaliteit. Gezien de vele transities lijkt dit daarvoor het moment bij uitstek. In het regeerakkoord wordt dat aangekondigd, in het kader van een aanpak van het Kwaliteitsdecreet van 17 oktober 2003. Ook de SAR WGG betreurt dat niet eerst het kwaliteitsdenken herzien wordt vooraleer de inspectie wordt aangepakt. Dat heeft immers een invloed. Als de inspectie bijvoorbeeld niet over de instrumenten beschikt om begeleidingstrajecten op te zetten of aan voorbehoud te doen, dan kan ze die stappen ook niet zetten. De kar is voor het paard gespannen, en Groen betreurt dat.

De rechtswaarborgen van de geïnspecteerde worden onvoldoende uitgebouwd, zo luidt het uit diverse hoek. Er is geen beroepsorgaan en opmerkingen worden niet zonder meer in het verslag opgenomen. De memorie van toelichting doet die bezorgdheid van de hand als onwaar, met een verwijzing naar het hoofdstuk over de rechten van geïnspecteerde, en het feit dat daarin staat wat de inspectie wel en niet mag doen. Zo zouden dan de rechten van de geïnspecteerde gewaarborgd zijn. Dat vertrekt echter vooral vanuit het standpunt van de inspectie. Men kan zich afvragen wat dan de instrumenten en hefbomen zijn bij de geïnspecteerde die alles in evenwicht brengen. Zonder beroepsorgaan moet wie het niet eens is meteen naar de rechtbank van eerste aanleg of de Raad van State, wat zeer veel tijd en geld kost. Dat zijn zeer hoge drempels, alleen al om in dialoog te gaan. Elke Van den Brandt noemt het een gemiste kans en hoopt alsnog een beroepsorgaan in het proces te kunnen inschrijven.

De SAR WGG stelt dat de scheiding der machten in het gedrang lijkt te komen waar het gaat over de manier waarop sancties kunnen worden uitgedeeld. Eenzelfde orgaan of dezelfde mensen kunnen zich uitspreken over controle, sanctie of geldboete. Het besluit van de Vlaamse Regering moet daarover verheldering brengen. Ook dat laat een wrang gevoel na bij het lid.

Meer praktisch vraagt ze op wie het ontwerp van decreet slaat en wie geïnspecteerd kan worden. Hoe moet men de definitie lezen? De minister stelde dat mantelzorgers en alles wat onder de noemer van vrijwilligheid kan vallen, er niet toe behoren. Alles wat ook maar enigerwijs gesubsidieerd of gefinancierd wordt om zorg op te nemen, kan worden geïnspecteerd. Pleegouders of iedereen met een persoonsvolgend budget vallen onder de toepassing van het ontwerp van decreet. Elke Van den Brandt wijst erop dat er nuance zit op de manier waarop een woonzorgcentrum dan wel een pleegouder gecontroleerd moeten worden. Ze rekent erop dat in de uitvoeringsbesluiten de nodige intelligentie gehanteerd wordt. Het is vooral frappant dat de koepels die zich ver verheven boven de zorgvoorzieningen bevinden, buiten schot blijven. Na het debat over de commercialisering van de rusthuizen, en zelfs als er controle is op de individuele rusthuizen, blijft de vraag wat er met de centen gebeurt van een koepel waar de middelen van een beursgenoteerd bedrijf samenkomen. Als de inspectie niet de tools heeft om bij die koepels aan te kloppen voor de financiële aspecten, dan is die vleugellam. Het lid ziet een veel krachtiger beleid mogelijk door die koepels mee op te nemen. De reikwijdte van het ontwerp van decreet schiet te kort.

Met betrekking tot het audiovisueel materiaal stelt de Raad van State dat er in strafrechtelijke procedures van wordt uitgegaan dat het concept bewijswaarde tot bewijs van het tegendeel, niet kan. Dat gebeurt wel in dit ontwerp van decreet. Eigenlijk zou men een analogie kunnen inroepen, zo stelt de Raad van State. Waarom is dat advies niet gevolgd?

Bart Van Malderen deelt de doelstellingen over kwaliteit en transparantie. Controle en toezicht zijn in dat kader essentieel. Het belang van een generiek kader om op voort te bouwen, is gekend.

Het bestaand proces mag geen voorafspiegeling zijn van hoe in de toekomst zal worden geïnspecteerd. Er zijn de grote vraagtekens die de adviesraden erbij plaatsen. Een draagvlak in de sector ontbreekt. Belangrijke spelers klagen dat ze niet gehoord zijn.

Het lid mist ook een aanzet tot strategie. Het is evident dat het debat over kwaliteit prioriteit had moeten krijgen. In een goede beleidsmix is er nood aan reguliere controle die op geregelde tijdstippen, liefst via dialoog, probeert tekortkomingen aan te pakken of aanbevelingen te realiseren. Waar dat niet lukt, moet in een verhaal van rechten en plichten een stok achter de deur kunnen gelden. Van strategie is slechts beperkt sprake. Er moet nog uitgeklaard worden wat regulier inhoudt, hoeveel van de tijd besteed wordt aan controle van klachten, of hoe men omgaat met externe aanwijzingen. Het lid ziet een kader, maar veel te weinig strategisch inzicht. Het blijft onduidelijk hoe zaken verdeeld worden, en hoe binnen de marges van de inspectie op een andere manier wordt omgesprongen met wie de inspectie ondergaat.

Het advies van de SAR WGG plaatst vraagtekens bij het evenwicht tussen inspecteur en geïnspecteerde, ongeacht of het gaat om een zorggebruiker of een zorgaanbieder. Hoe worden de rechten van de inspecteur, die zijn taak ten volle moet kunnen uitvoeren, en van de geïnspecteerde, in acht genomen? Het lid kijkt naar de toepassing van het toezicht op de persoonsvolgende financiering bij personen met een handicap. In dat verband lijkt het een gamechanger. In voorzieningen is er een traject uit het verleden, en zijn er intern instituties die met inspectie kunnen omgaan en zaken kunnen inschatten. Waar nodig kan men van daaruit in het verweer gaan, of opvolging en antwoorden bieden. Helemaal anders wordt het als het gaat om een individuele persoon met een handicap. Er is vooralsnog de praktijk van persoonlijke assistentie, maar als men persoonsvolgende financiering uitbreidt tot de hele sector, dan kan in principe iedere persoon met een handicap gecontroleerd worden hoe hij met zijn budget omspringt. Het lid vraagt zich af hoe ver men daarin kan gaan. Het ontwerp van decreet biedt de mogelijkheid, al gaat het lid er niet van uit dat dat geschreven is vanuit het perspectief van de personen met een handicap. Zal de inspectie zo ver gaan dat ze bonnetjes van kleine betalingen aan de assistent controleert, zoals het VAPH ooit deed? Er is met dat doel een vrij te besteden bedrag ingeschreven. Toch komt men vrij snel in dezelfde karikatuur terecht waar elke proportionaliteit in gevaar komt. Die is wel ingeschreven in het ontwerp van decreet, maar niet geconcretiseerd. Ze moet terug te vinden zijn in methode, strategie, sancties en aanbevelingen. De SAR WGG heeft er vragen bij en Bart Van Malderen probeert die te concretiseren aan de hand van één sectorale vraag.

Het sluitstuk van elke proportionele aanpak, gebaseerd op rechten, plichten en dialoog, is de mogelijkheid om binnen de procedure beroep aan te tekenen bij een daartoe aangesteld orgaan, zonder meteen bij de hoogste juridische instantie terecht te moeten. Dat is ook op andere domeinen aangekaart. In theorie kan men tegen elke beslissing beroep aantekenen. Tegen een administratieve beslissing is een administratief beroep mogelijk. De drempel van de Raad van State is voor velen echter hoog. Daarom slikt een geïnspecteerde vaak alles, wat zijn rechtsgevoel aantast. In een geest van proportionaliteit en dialoog over rechten en plichten zijn er veel mogelijkheden.

Minister *Jo Vandeurzen* opent met de stelling dat dit ontwerp van decreet voor hem niet hoefde. Er is sectorale regelgeving en er wordt gewerkt. De insinuaties worden tegengesproken door de praktijk. In het beleidsdomein geldt een rigide scheiding

tussen de beslissing over handhaving en toezicht. Het is een fundamenteel principe.

De praktijk van Zorginspectie is er niet een van onmenselijkheid, machtsmisbruik en disproportionaliteit. De dagelijkse praktijk van Zorginspectie toont iets anders. Met de sector worden eisenkaders opgesteld en afspraken gemaakt over wat in de inspectierondes wordt meegenomen. Er worden testinspecties georganiseerd bij de start van een nieuwe cyclus om te begrijpen hoe het er vanop het terrein uitziet en hoe de overheid ernaar moet kijken. Zo probeert Zorginspectie te weten te komen wat handhaafbaar is en hoe dat geïnterpreteerd moet worden. Minister Jo Vandeurzen zegt dat Zorginspectie ook snel reageert als de samenleving dat verwacht. Er zijn zelden of nooit reacties over de kwaliteit van de inspectie. De voorbije jaren is er sterk ingezet om de processen degelijk en respectvol af te handelen. De tonaliteit van de opmerkingen zint minister Jo Vandeurzen niet. Het ontwerp van decreet is duidelijk: de ingezette middelen moeten proportioneel en noodzakelijk zijn.

Er is een academische analyse van de manier waarop het toezicht in het beleidsdomein georganiseerd is: in plaats van steeds nieuwe regels uit te vaardigen moet de regelgeving voor het toezicht in een omvattend en geïntegreerd ontwerp van decreet worden vastgelegd. Dit ontwerp van decreet brengt alle sectorale regelingen en situaties samen in een geharmoniseerde tekst. Er is geen enkele aanwijzing dat de inspectiediensten op malafide wijze met die regelgeving aan de slag zullen gaan, want dat gebeurt evenmin onder de huidige regels.

Het ontwerp van decreet heeft oog voor wie geïnspecteerd wordt. Het gaat om een waaier van mensen die aan inspectie kunnen worden onderworpen. Alle grondwettelijke rechten worden met rechtswaarborgen omgeven als de inspectie ertegen in moet gaan om toezicht te kunnen uitoefenen. Het ontwerp van decreet bepaalt wat een inspecteur mag, maar ook welke rechtswaarborgen er voor de geïnspecteerde gelden. Een rist bepalingen bakent de rechten van de inspecteur af en brengt die in proportie tot de rechtswaarborgen van wie geïnspecteerd wordt.

De Vlaamse Regering zal indien nodig werk maken van één decretale regeling om alles in lijn te brengen met de algemene verordening gegevensbescherming.

Het traject heeft een lange voorgeschiedenis. Er is met tal van partijen en sectoren overlegd. De reticentie in sommige adviezen lijkt niet ongewoon. Het is geruststellend dat de sector niet laaiend enthousiast is over het feit dat er een kader wordt gepresenteerd dat het toezicht organiseert. Dat is in essentie een overheidsopdracht gezien het kwaliteitsstreven waarnaar zo vaak wordt verwezen en gevraagd. Kwaliteit moet worden gehandhaafd.

Het betekent niet dat er alleen op geformaliseerde normen wordt geïnspecteerd. Normen zijn geformaliseerd maar dat houdt niet in dat het enkel gaat om normen die in regelgeving van de Vlaamse overheid beschreven staat. Er wordt geregeld gewerkt met eisenkaders, afgesproken met de sector en vastgelegd in uitoefening van het Kwaliteitsdecreet van 17 oktober 2003. Die kaders worden gehanteerd om kwaliteit te kunnen bewaken en handhaven.

Er zijn bijvoorbeeld geen bepalingen die vrijheidsberoving en -beperking in de kinderpsychiatrie regelen. Er is onderzocht wat internationaal de gangbare norm is, welke afspraken mogelijk zijn, en wat in een eisenkader gedefinieerd kan worden. Eenmaal voldoende geformaliseerd, wordt het toezicht daarop afgestemd. Louter afgaan op wettelijk bepaalde regelingen om op kwaliteit toe te zien, levert niks op en leidt tot reguleringsdrang. Veel sectoren hanteren basisregels en -normen aangevuld met evidencebased input en internationale evoluties die als relevant

beschouwd worden. Tal van zaken zijn onderhevig aan toezicht zonder dat ze in een besluit van de Vlaamse Regering vermeld zijn.

Het gaat om de manier waarop vaststellingen moeten worden gedaan, die in het agentschap of in de afdelingen van het Departement WVG, verantwoordelijk voor erkenning en financiering, aanleiding kunnen zijn tot handhaving.

Het klassieke stelsel van non-conformiteiten en tekortkomingen wordt niet verlaten.

Over aangekondigde inspecties worden afspraken gemaakt met de voorziening. Minister Jo Vandeurzen rekent erop dat iedereen begrijpt waarom er onaangekondigde inspecties worden gehouden. Bij melding van wantoestanden wordt de inspectie gevraagd om de zaak onder de loep te nemen. Dat gebeurt niet met de fanfare voorop.

Op aanraden van de Vlaamse ombudsman kan de geïnspecteerde het voorlopige verslag inzien en heeft hij het recht erop te reageren. Het verslag is onderworpen aan de openbaarheid van bestuur. Er wordt met diverse sectoren onderhandeld over meer actieve openbaarheid van bestuur. Men werkt aan de leesbaarheid van de verslagen om mogelijk te maken dat ze in het kwaliteitsdenken van diverse initiatiefnemers worden opgenomen.

Minister Jo Vandeurzen vraagt om zich in de plaats te stellen van de inspecteur die geconfronteerd wordt met een schrijnende toestand. Het systeem laat dringende beslissingen toe mits de strikt beschreven beslissingsbevoegdheid gerespecteerd wordt. De minister citeert uit artikel 14: "De inspecteur kan een concrete maatregel opleggen voor ten hoogste zeven dagen. De maatregelen kunnen door de Vlaamse Regering worden opgeheven, verlengd, gewijzigd met een bevel zoals vermeld in het eerste lid.". Het gaat om de vraag hoe dringend de integriteit van mensen in gevaar is. De inspectie wil kunnen ingrijpen, maar die beslissing moet worden bevestigd. De gewone regels van overheidsaansprakelijkheid zijn van toepassing. Dat een inspecteur zelf een beslissing neemt, is alleen voor de meest dringende gevallen bestemd en onderworpen aan voorwaarden. De inspectie hoopt het nooit te moeten toepassen, maar er is wel een wettelijke basis voor nodig.

De minister geeft mee dat men vragende partij is voor accreditering of certificering tussen overheid en erkende voorzieningen, zoals voor de ziekenhuizen is gebeurd. Ze nemen zo goed als allemaal een vrijwillige accreditatie op. Voor ziekenhuizen die erin mee stappen, organiseert de overheid het toezicht op een andere manier dan voor ziekenhuizen die dat niet hebben gedaan. De minister wil graag in de residentiële ouderenzorg en de kinderopvang, met zeer veel te inspecteren plaatsen, een vergelijkbaar systeem ontwikkelen. Er moet wettelijk ruimte voor gecreëerd worden. Het moet ook onder dezelfde voorwaarden als voor de ziekenhuizen gelden. Een organisatie die gecontroleerd wordt door een geaccrediteerde beschouwt men niet als een substitutie voor overheidstoezicht. Minister Jo Vandeurzen vermoedt dat het principe wel geleidelijk aan ingang zal vinden.

Het Kwaliteitsdecreet van 17 oktober 2003 is al enkele keren aangepast, al is dat een tijd geleden. Dat impliceert evenwel niet dat er intussen niet aan kwaliteit is gewerkt. Vele sectoren hebben intussen kwaliteitsindicatoren ontwikkeld. Het Vlaams Instituut voor Kwaliteit van Zorg is opgezet om te investeren in die gekwalificeerde indicatoren. Eisenkaders geven invulling aan kwaliteitsdenken. Het beleidsdomein investeert zwaar in het ontwikkelen van dat kwaliteitsdenken, en dat niet vanuit een culpabiliserende attitude, maar als bondgenoot die beseft dat zoiets van onderuit moet groeien en participatief tot stand moet komen. Er is draagvlak voor nodig. Dat is met de ziekenhuizen gelukt omdat de administratie bereid is bevonden samen met de sector na te denken.

De bevindingen van Zorginspectie over de vrijheidsberoving of -beperking op grond van een thematische inspectie geven aanleiding tot het aanbod om het gesprek opnieuw op gang te brengen en te bekijken wat voor verbetering vatbaar is in de manier van vaststellen. Moet er meer eenheid zijn in definities en registraties? Moet er een verbeteringstraject opgestart worden als het om kwaliteit gaat? Dat is de juiste attitude want inspectie staat nooit op zichzelf, maar gaat uit van inzichten en dialoog over de definitie van kwaliteit, over het formaliseren daarvan en over het afspreken van een aanpak en een cyclus waarin de aandachtspunten aan bod komen.

Toezicht beslaat een range van een persoon met een assistentiebudget tot grote voorzieningen. Minister Jo Vandeurzen vraagt of toezicht op mensen die een persoonsvolgende financiering krijgen, niet hoeft. Inspectie beseft goed dat de woning betreden enkel binnen bepaalde uren kan, dat de woning onschendbaar is en dat rechterlijke toestemming nodig is als de bewoner niet vrijwillig akkoord gaat. Proportionaliteit is belangrijk. Dat is als legitieme overweging opgenomen in het ontwerp van decreet. De minister heeft weet van een dossier waarin Zorginspectie de persoon met een beperking zelfs niet mag zien. De inspectie moet, wanneer het om kwetsbare mensen gaat, in het belang van de betrokkene en met de juiste inzet van middelen, kunnen nagaan wat er aan de hand is. Dat is hoogst uitzonderlijk en niet de regel. Opperen dat de inspectie daartoe geen mogelijkheden moet hebben, kan niet. Wie persoonsvolgende financiering ook een kans wil geven, moet aanvaarden dat het handhavingsbeleid daarop wordt afgestemd. Toezicht en handhaving zijn nodig en legitiem om het toegekende budget te kunnen verantwoorden.

Ook voor de achterliggende structuren is het noodzakelijk een eisenkader te definieren om bijvoorbeeld in te zetten op degelijke maaltijden in de residentiële ouderenzorg. Handhaving in dat kader houdt in dat wordt nagegaan of een woonzorgcentrum kwaliteit levert. Hoeveel een maaltijd kost, is niet de corebusiness van het toezicht- en handhavingsbeleid. Dat kan met dit ontwerp van decreet.

De redeneringen over de prijzen volgt minister Jo Vandeurzen niet. Om te weten of er gangbare prijzen gehanteerd worden, moet de marktconformiteit van de prijzen geduid worden. Dat zijn elementen in de beslissingen van het Vlaams Agentschap Zorg en Gezondheid over prijsaanpassingen.

Karine Moykens, secretaris-generaal van het Departement WVG, legt uit dat proportionaliteit van gebruik van audiovisuele materiaal in acht moet worden genomen. Zo kan het zinvol zijn om foto's te kunnen maken van de infrastructuur. Een initiatiefnemer vraagt een subsidie of financieringsbelofte voor infrastructuur. Daarover is afstemming nodig tussen het functioneel bevoegde agentschap en VIPA. Een inspecteur gaat ter plaatse. Er wordt vooropgesteld dat de inspecteur die een foto heeft gemaakt, die kan gebruiken mits er toestemming is van de andere agentschappen. Dan hoeft er niet opnieuw iemand ter plaatse te gaan. Dat principe staat al in het decreet van 20 april 2012 houdende de organisatie van kinderopvang van baby's en peuters, en wordt vooral in die sector gebruikt. Het gebeurt ook in andere niet-zorgsectoren. De essentie zijn finaliteit en proportionaliteit van het instrument. Het gebruik is steeds functioneel.

Met alle sectoren is diverse keren overleg gepleegd tijdens de redactie van de teksten. Men heeft na de toelichting steeds op reacties gewacht, zelf gereageerd, opnieuw overleg gepleegd om dan een volgende reactieronde in te gaan. Er is advies ingewonnen met daarna nog een besprekingsronde. Er is overlegd met de Vlaamse ombudsman, de kinderrechtencommissaris, de gebruikersverenigingen enzovoort. Dat er initieel wantrouwen was, klopt. Zowel gebruikers als koepels hebben evenwel aan Karine Moykens gezegd dat ze zich door de uitleg en bijsturingen wel kunnen vinden in het ontwerp van decreet.

Freya Saeys is evenmin voor overreglementering maar vraagt duidelijkheid. Het kader moet er zijn. Worden organisatoren na inspectie meteen gestraft bij bepaalde vaststellingen? Of komt er eerst een waarschuwing? Ze kan begrip opbrengen voor het gebruik van foto's. Video-opnames zijn een andere zaak, zeker als ze verkregen zijn via derden.

Lorin Parys pikt in op de opmerking van mevrouw Van den Brandt dat er duidelijkheid moet zijn over wie geïnspecteerd wordt. Het is normaal dat pleegouders en mensen met een persoonsvolgende financiering gecontroleerd kunnen worden. Als een deel van het budget van voorzieningen wordt weggehaald om het aan mensen toe te kennen om er zorg mee in te kopen, dan is het logisch dat er toezicht op is. Bij de eerste vaststelling van fraude met die budgetten, zullen bepaalde parlementsleden ongetwijfeld om inspectie roepen.

Het lid is tevreden met de regeringsbrede reactie op de algemene verordening gegevensbescherming.

De interpretatie van artikel 7 is van belang, aldus Lorin Parys. Amendement nr. 10 van mevrouw Van den Brandt op artikel 7 stelt dat het cruciaal is dat Zorginspectie toegang heeft tot bovenliggende entiteiten. Artikel 7, paragraaf 1, tweede lid, stipuleert evenwel dat de inspectie het recht heeft om informatie te vragen aan elke persoon van wie de inspectie dat nodig acht. Kan de minister daarbij duiding geven?

Elke Van den Brandt legt uit dat het niet over die aspecten van artikel 7 gaat. Ze wil een onderscheid tussen de manier waarop personen met een persoonsvolgend budget gecontroleerd worden en de manier waarop dat gebeurt bij woonzorgcentra. Ze heeft niet gezegd dat er geen controle moet zijn op bijvoorbeeld pleegouders of mensen met een persoonsvolgende financiering. De proportionaliteit moet daarin spelen. Ze haalt dat aan om te duiden dat de koepels niet buiten schot kunnen blijven. Het lid wil niet per se weten hoeveel maaltijden kosten, al is ze benieuwd of men er winst op maakt. Veel van de financiële stromen gebeuren op het niveau van de koepel. Op die stromen moet men zicht hebben. Diverse decreten stipuleren dat er geen winst mag worden gemaakt met overheidsmiddelen. Bij controle moet men dan ook kunnen nagaan waarvoor ze worden ingezet. In een landschap met toenemende commercialisering van de zorg, en waar het onderscheid tussen publiek of privaat achterhaald is, moet men bekijken hoe men omgaat met winst en winstmaximalisatie. De inspectie moet voldoende slagvaardig zijn om daarmee aan de slag te kunnen. Mocht dat impliciet uit artikel 7 blijken, dan blijft het volgens Elke Van den Brandt interessant om het te verduidelijken, om discussie te vermijden en om zicht te hebben op wat kwaliteit onder druk kan zetten.

Het lid hoopt dat de indruk vervalt dat ze geen vertrouwen heeft in de inspectie, en maakt het verschil met het evalueren van een ontwerp van decreet en de manier waarop de inspectie werkt. Er is een vraag naar meer afstappen van regels en meer werken met outcomeprincipes. Daar is een groot draagvlak voor en dan lijkt het zinvol om in die tendens de kwaliteit opnieuw grondig onder de loep te nemen. Moet dan in het Woonzorgdecreet van 13 maart 2009 niet bekeken worden of er nog regels nodig zijn over aantal ramen, vierkante meter vloer en minimaal aantal bedden? Zijn die regels die ooit hun nut hadden nog wat mensen percipiëren als elementen van kwaliteit? Het lijkt essentieel dat die oefening gebeurt vooraleer men het over handhaving heeft.

Groen stelde al tevreden te zijn over MeMoQ omdat het om meer dan formele regels gaat. Er gebeurt al een en ander maar een generalistisch kader opstellen veronderstelt een omvattende visie op zorg. Kwaliteit van zorg in indicatoren vatten is niet eenvoudig, zeker niet bij de omslag naar persoonsvolgende financiering. Kwaliteit is subjectief en gebonden aan de persoon. Mensen betrekken is cruciaal. Elke Van

den Brandt volgt de SAR WGG: een debat over kwaliteit had de eerste stap moeten zijn.

Er is breed overleg gepleegd, maar van belang is wat ermee gebeurt. Volgens de SERV zijn doorlichting en eindresultaat van de consultaties te beperkt. Het ontwerp van decreet legt te sterk de nadruk op de vorm van de inspectie en de rechten van inspecteurs. De rechten en plichten van gebruikers en aanbieders komen slechts beperkt aan bod. Door dat onevenwicht is er te weinig draagkracht in de sectoren. Elke Van den Brandt pleit er opnieuw voor om de betrokkenen in de commissie te horen om tot een gedragen document te komen. Ze heeft niet tussen de lijnen maar expliciet gelezen dat men zich niet gehoord voelt. Men stelde zelfs dat niet gewoon te zijn binnen Welzijn.

De sector is zich bewust van het belang van degelijke inspectie omdat het de reputatie ten goede komt. Het is sterk dat het zou moeten geruststellen als de sector bang lijkt te zijn van inspectie. Men is bereid om in kwaliteitsprocessen te stappen. Het klopt dat er een goede dialoog moet zijn zonder spanning.

In Nederland is winst maken in de zorg verboden. Er zijn allerlei onderliggende aannemers die bijvoorbeeld voor het personeel instaan. Elke Van den Brandt hoopt dergelijke situaties te vermijden.

Bart Van Malderen stoort zich aan bepaalde passages in het betoog van de minister. Dat er nogal wat geïnsinueerd wordt over het functioneren van inspectie en inspecteurs, klopt niet. Het is zijn taak om teksten kritisch te lezen en de minister passages te laten verduidelijken. Wat voorligt, is geen beoordeling van de huidige praktijk. Het gaat om een nieuw decretaal kader en dat wordt onder de loep genomen. Zo doen ook de adviesraden dat. Het is de bedoeling om wat er ligt, te verbeteren. Een beter kader is in het belang van alle betrokkenen, ook van de inspectie. Zo is sp.a niet tegen onaangekondigde bezoeken, maar vraagt degelijke afspraken vooraf op metaniveau. Men moet de proportie in acht nemen en er moet in de sector een draagvlak voor zijn. De adviezen geven aan dat een draagvlak ontbreekt, en dat kan aan de interpretatie van het concept overleg liggen.

De minister schuift de huidige manier van werken als doel naar voren. Dat is richtinggevend. Het lid vraagt om op een zachtere manier beroep mogelijk te maken. Dat men het voorlopige verslag kan opvragen, is een stap in die richting. Niet iedereen vindt gemakkelijk zijn weg in de gerechtelijke kaders. Hij wil een mattheuseffect vermijden.

Wie kritiek uit, wil daarmee geen no-gozones invoeren, maar op anekdotes en extreme voorbeelden kan niemand beleid bouwen. Het is de bedoeling te onderzoeken hoe de rotte appels uit de sector kunnen worden geweerd. Een antimisbruikbepaling lijkt een doordachte optie. 99 percent van wie actief is in de sector, doet dat met de beste bedoelingen. Als er ooit een constructie wordt opgezet louter en alleen om er geld uit te puren, dan zal de juridische omkadering ervan zodanig zijn dat ze het de inspectie zeer moeilijk maakt. Die verleiding moet worden tegengegaan, want ook dat is proportionaliteit. Bart Van Malderen betreurt de insinuatie dat hij andere bedoeling heeft met zijn goedbedoelde opmerkingen.

Minister *Jo Vandeurzen* stelt dat aanbevelingen die niet duidelijk geformaliseerd zijn in het kader van bijvoorbeeld het Kwaliteitsdecreet van 17 oktober 2003, niet kunnen worden meegenomen. Dat leidt tot vaststellingen van tekortkomingen. Geformaliseerde afspraken geven aan dat het om gestabiliseerde en ondubbelzinnig geformuleerde kwaliteitsverwachtingen gaat. De eisenkaders worden in overleg bepaald en afgesproken. Op die basis zal de handhaving gebeuren. Dat staat niet allemaal in wetten. Aan bepaalde eisen moet worden voldaan omdat ze evidencebased zijn. Minister Jo Vandeurzen verwijst naar het overleg tussen

Zorginspectie en het Vlaams Agentschap Zorg en Gezondheid over onderhoud van endoscopen. Men kijkt naar wat de state-of-the-artaanpak is, naar wat beroepsorganisaties zeggen, naar internationale standaarden en naar wat men zelf absoluut wil. Soms beantwoorden internationale standaarden niet aan wat in Vlaanderen als minimum moet gelden en wordt daarom een eigen passend kader opgesteld. Doorgaans wordt er wel naar gestreefd om de evoluties te volgen. Er wordt een dialoog gevoerd met formalisering als resultaat.

Het gaat nog om vaststellingen en niet om beslissingen van de overheid met juridische implicaties. Soms ontstaat de indruk dat het niet meer mogelijk is om tot beslissingen van de overheid te komen. Beroep aantekenen veronderstelt dat er een beslissing is. In voorliggend geval gaat het om vaststellingen waarin rechtswaarborgen zijn opgenomen en waarbij duidelijk is afgesproken hoe en wanneer iets al dan niet kan. Dat moet getoetst worden. Tegen elke vaststelling beroep kunnen aantekenen, wordt moeilijk omdat het een inspectieverslag en handhaving onmogelijk zou maken. Hij pleit voor enige redelijkheid in het systeem. Bescherming van de woning en proportionaliteit kunnen worden getoetst middels algemene principes. Bijkomende interne administratieve beroepsprocedures maken een ultiem document onmogelijk. Het verslag is aan de openbaarheid van bestuur onderworpen en moet handhaving door overheid, departement of agentschap mogelijk maken. De nuances van non-conformiteit en tekortkoming worden als concepten gebruikt waarvan de betrokken administratie dan de consequenties moet vatten.

Wie niet akkoord gaat met de werkwijze van de inspectie, kan formeel klacht indienen. Op meer dan 5000 inspecties kwamen er elf klachten. In 2016 waren er acht klachten. Sinds 2007 zijn er meer dan 2000 PAB-houders geïnspecteerd met geen enkele klacht tot gevolg.

Het verbod op winst en de situatie in Nederland, zijn niet het voorwerp van dit ontwerp van toezichtdecreet. Op nieuwe normen voor financiële transparantie, zal worden toegezien. Ze zullen eveneens worden gehandhaafd. De Vlaamse Regering neemt zich voor initiatieven te nemen. In de huidige stand van zaken, kan handhaving op basis van wat voorligt.

Het debat over kwaliteit kan los van dit ontwerp van toezichtdecreet worden gevoerd. Artikel 7 geeft aan hoe kwaliteit te handhaven. Het artikel kan worden aangewend om op het kwaliteitseisenkader toe te zien. Het artikel gaat breed. Een inspecteur kan op basis van dat artikel informatie aanvragen.

Karine Moykens zegt dat video's soms door derden worden bezorgd. Het gaat om onder meer bezoekers, familie of buurtbewoners. Die video's maken automatisch deel uit van het dossier. Ze kunnen de grondslag zijn voor een plaatsbezoek.

Als de inspectie op plaatsbezoek gaat, is een foto soms duidelijker dan een beschrijving in een verslag. Een foto kan een meerwaarde zijn bij een verslag.

Freya Saeys wil weten of video's van derden rechtswaarde hebben.

Karine Moykens antwoordt dat daar discussie over is. Het is aan de rechter om zich daarover uit te spreken.

III. Artikelsgewijze bespreking

Artikel 1

Artikel 1 wordt zonder opmerkingen unaniem met 15 stemmen aangenomen.

Artikel 2

Amendement nr. 9 van Elke Van den Brandt strekt ertoe punt 1° te vervangen door: "1° actoren in de zorg: de zorgverleners, de hulpverleners en de voorzieningen, evenals organisaties en rechtspersonen die hiermee verbonden zijn;".

Elke Van den Brandt zegt dat dit amendement samen moet worden gelezen met haar amendement nr. 10 op artikel 7. Met amendement nr. 9 wijzigt ze de definitie van zorgactoren. Het ontwerp van decreet heeft het over zorgverleners, hulpverleners, voorzieningen, personen en organisaties. Zij stelt voor alle daarmee verbonden organisaties en rechtspersonen toe te voegen. De vragen van de heer Parys over artikel 7 sluiten hierbij aan. Uit het antwoord op die vraag kan niet worden besloten dat financieel toezicht mogelijk is op overkoepelende structuren. De kernvraag is of de inspectie bij een vermoeden van financiële transacties en winstuitkering doordat subsidies worden versluisd, op basis van deze bepalingen documenten kan opvragen zonder een juridische strijd te moeten leveren. Als het antwoord op deze vraag bevestigend is, moet dat in het ontwerp van decreet geëxpliciteerd worden. Als het antwoord op deze vraag ontkennend is, roept ze haar collega's op goed na te denken alvorens dit ontwerp van decreet goed te keuren.

Lorin Parys verwijst naar artikel 10 dat de inspectie het recht verleent inzage te vorderen in alle documenten en informatiedragers nodig voor de uitoefening van het toezicht. Dat recht wordt beperkt door het proportionaliteits- en finaliteitsbeginsel. Allicht ligt daar de grondslag die mevrouw Van den Brandt zoekt.

Elke Van den Brandt antwoordt dat de scope duidelijk beschreven wordt in artikel 2.

Jan Bertels vraagt hoe ruim het begrip 'actor' gedefinieerd wordt. Vallen de koepels hier ook onder? Het antwoord op die vraag bepaalt de discussie over onder meer artikel 7, paragraaf 2.

Minister *Jo Vandeurzen* zegt dat een koepel geen actor is.

Bart Van Malderen zegt dat het begrip 'koepel' voor begripsverwarring zorgt. Een koepel kan een sectororganisatie zijn. Mevrouw Van den Brandt en de heer Bertels hebben het in deze discussie over de bovenliggende entiteit. Hij wordt daarin bijgetreden door *Lorin Parys*.

Katrien Schryvers zegt dat de beslissing van de Vlaamse Regering over bestuurlijke en financiële transparantie duidelijk is.

Jan Bertels besluit daaruit dat het niet vervat is in dit ontwerp van toezichtdecreet.

Minister *Jo Vandeurzen* antwoordt dat de Vlaamse Regering beslist heeft werk te maken van nieuwe erkenningsnormen over bestuurlijke en financiële transparantie, en over financiële weerbaarheid voor de residentiële ouderenzorg. Als die criteria een aanpassing van dit ontwerp van toezichtdecreet vereisen, zal dat ook gebeuren. Deze principiële keuze is een belangrijke stap. Aan deze keuze is overleg met de sector voorafgegaan.

Elke Van den Brandt vraagt waarom dat niet onmiddellijk kan worden toegevoegd aan dit ontwerp van toezichtdecreet.

Minister *Jo Vandeurzen* antwoordt dat de residentiële ouderenzorg voor grote transities staat. In dat kader zullen overheid en sector samen criteria ontwikkelen. Toezicht houden zonder criteria is niet mogelijk. Er is bijvoorbeeld afgesproken geen gegevens op te vragen die consulteerbaar zijn in publieke bronnen.

Er zijn ruime mogelijkheden om informatie over kwaliteitscriteria en eisenkaders uit te putten. Op basis van artikel 14 is een en ander mogelijk.

In een prijsaanpassingsdossier oordeelt het Vlaams Agentschap Zorg en Gezondheid of het dossier op logische en aanvaardbare marktconforme redeneringen is gebaseerd. Het is niet aannemelijk dat Zorginspectie in een discussie over de huur van een gebouw de vaak in het buitenland gevestigde moedermaatschappij kan controleren.

De formulering van het amendement nr. 9 "evenals organisaties en rechtspersonen die hiermee verbonden zijn" is onduidelijk. De definitie van bestuurlijke transparantie wordt een uitdaging voor juristen.

Elke Van den Brandt vindt het antwoord van minister Vandeurzen duidelijk maar niet overtuigend. Ze is bereid juridisch advies te vragen over haar amendement nr. 9. Ze wil een principieel akkoord over de toevoeging, maar de meerderheid wil de sector, die niet uit doetjes bestaat, buiten schot laten om eerst in dialoog te treden. De spelers waar het in deze discussie over gaat hebben allicht andere prioriteiten dan transparantie.

Amendement nr. 1 van Katrien Schryvers, Lorin Parys, Martine Taelman, Peter Persyn, Griet Coppé en Lies Jans, strekt ertoe een punt 8°/1 in te voegen: "8°/1 opvoedingsverantwoordelijken: de natuurlijke personen, andere dan de ouders, die de minderjarige op duurzame wijze in feite onder hun bewaring hebben of bij wie de minderjarige geplaatst is door bemiddeling of ten laste van een openbare overheid;".

Katrien Schryvers zegt dat deze invoeging tegemoetkomt aan een legistieke opmerking van de diensten van het Vlaams Parlement. Uit de memorie van toelichting blijkt dat dit begrip werd overgenomen uit het decreet van 7 mei 2004 betreffende de rechtspositie van de minderjarige in de integrale jeugdhulp. Om de leesbaarheid van het ontwerp van decreet te verhogen wordt deze definitie hier ook ingevoerd.

Amendement nr. 1 wordt met 12 stemmen bij 3 onthoudingen aangenomen.

Amendement nr. 9 wordt met 3 stemmen tegen 12 niet aangenomen.

Het geamendeerde artikel 2 wordt met 12 stemmen bij 3 onthoudingen aangenomen.

Artikel 3 tot en met 6

De artikelen 3 tot en met 6 worden zonder opmerkingen met 12 stemmen bij 3 onthoudingen aangenomen.

Artikel 7

Amendement nr. 10 van Elke Van den Brandt sterkt ertoe aan paragraaf 2 een zin toe te voegen: "Indien er financiële banden zijn met andere entiteiten, kunnen de inspecteurs voor de uitoefening van hun opdracht in het kader van het financiële toezicht de rechten vermeld in paragraaf 1, uitoefenen ten aanzien van deze verbonden entiteiten voor zover het de aanwending van publieke middelen en de regelgeving daarover betreft.".

Elke Van den Brandt verwijst naar de discussie over haar amendement nr. 9 op artikel 2.

Amendement nr. 10 wordt met 3 stemmen tegen 12 niet aangenomen.

Artikel 7 wordt met 12 stemmen bij 3 onthoudingen aangenomen.

Artikel 8

Amendement nr. 11 van Elke Van den Brandt strekt ertoe in paragraaf 2 de zinsnede "tussen 5 uur en 21 uur" telkens te vervangen door de zinsnede "tussen 7 en 20 uur".

Amendement nr. 12 van Elke Van den Brandt strekt ertoe in paragraaf 2, derde lid, 2°, te vervangen wat volgt: "2° de persoon die het werkelijke genot heeft van de ruimte, uitdrukkelijk en ondubbelzinnig toestemming verleent.".

Elke Van den Brandt vindt het logisch dat de inspectie toegang heeft tot ruimtes die bewoond zijn door zorggebruikers. De vraag is in welke omstandigheden, wanneer en hoe dat kan. Het ontwerp van toezichtdecreet voert van 5 uur tot 21 uur een dagregime en van 21 uur tot 5 uur een nachtregime in. Vanaf 5 uur heeft de inspectie gemakkelijk toegang tot een woonruimte. Ook de Raad van State maakt een opmerking over deze ruime uren. Het lijkt aangewezen die periode te beperken van 7 tot 20 uur. Omdat het om een intieme wijze van inspecteren in een woonruimte gaat, moeten de nachtelijke restricties langer gelden.

De toegang tot woonruimtes van zorggebruikers wordt verleend als de bewoner er zich niet tegen verzet. 'Zich niet verzetten' is een te vage omschrijving voor de vaak kwetsbare doelgroep die zich geconfronteerd ziet met een inspecteur voor wiens gezag ze respect tonen. Een bewoner zou uitdrukkelijk en ondubbelzinnig toestemming moeten verlenen.

Voor *Lorin Parys* is de tekst afdoende als het duidelijk is dat een bewoner weet dat hij zich kan verzetten tegen het betreden van zijn woonruimte.

Katrien Schryvers zegt dat dit ontwerp van toezichtdecreet een evenwichtsoefening is. Men wil dat op een goede wijze geïnspecteerd kan worden. Rechtswaarborgen moeten er zijn. Tijdens de algemene bespreking is meermaals gezegd dat de inspectie haar belangrijke werk op een goede manier moet kunnen uitvoeren om kwaliteit te garanderen en tekortkomingen op te sporen. Het is onbegrijpelijk dat de inspectie-uren worden ingeperkt omdat zo de kans op inspectie verkleint.

Lorin Parys zegt dat het bijvoorbeeld om kinderdagverblijven gaat, die vaak al heel vroeg opengaan. Een belangrijk deel van hun activiteiten wordt door het amendement vrijgesteld van inspectie.

Elke Van den Brandt zegt dat in beide tijdsblokken geïnspecteerd kan worden. Alleen zijn er enkele extra barrières. Vanaf 5 uur 's ochtends kan een kamer in

een woonzorgcentrum geïnspecteerd worden als de bewoner zich daar niet actief tegen verzet. Vanaf 7 uur 's ochtends is logischer. De inspectie treedt immers diep binnen in hun privacy. Nachtelijke activiteiten in zorgvoorzieningen moeten ook geïnspecteerd worden, maar voor de bewoners moeten er andere drempels gelden. Kinderen in een kinderopvang zijn geen bewoners.

Karine Moykens zegt dat het van belang is om vroeg of laat te kunnen inspecteren in bepaalde voorzieningen. Hoe worden kinderen bijvoorbeeld ontvangen in een kinderdagverblijf? Hoe worden de toiletten verzorgd in een voorziening voor personen met een handicap of in een woonzorgcentrum? Welke activiteiten worden er georganiseerd in de jeugdzorg na 21 uur? Hoe springen woonzorgcentra of voorzieningen voor personen met een handicap om met de bedtijd? De inspectie moet kunnen toezien op bepaalde aspecten buiten het tijdsframe dat mevrouw Van den Brandt naar voren schuift. Uiteraard gaat de inspectie niet dagelijks om 5 uur naar een kinderdagverblijf, maar over deze mogelijkheid beschikken, kan zinvol zijn. Er zijn de gemeenschappelijke ruimtes en de private ruimtes. Om toegang te krijgen tot een private ruimte is altijd toestemming nodig.

Katrien Schryvers antwoordt dat Groen heeft ingestemd met het decreet van 10 maart 2017 houdende het externe toezicht en de externe klachtenregeling bij voorzieningen voor vrijheidsbenemende opvang van kinderen en jongeren, waarin veel ruimere toegangsuren worden opgelegd.

Elke Van den Brandt zegt dat dit algemene kader op alles en iedereen van toepassing is. De regeling geldt ook voor woonzorgcentra en pleegouders. Toezien op bijvoorbeeld de nachtopvang in een voorziening moet inderdaad mogelijk zijn. Zorgspecifieke regels moeten mogelijk zijn, maar dat de inspectie om 5 uur 's ochtends bij mensen binnen kan zolang ze zich niet verzetten, is overdreven. Afsluitend uit ze haar twijfels over de mate waarin andere partijen consequent stemmen.

Lorin Parys vindt dat mevrouw Van den Brandt in haar amendement een uurregeling per sector had moeten opleggen. Dit ontwerp van toezichtdecreet geeft de administratie vertrouwen om al dan niet om half zes 's ochtends aan te bellen bij pleegouders. Hij heeft er vertrouwen in dat de inspectie daar op een redelijke manier mee omgaat.

Amendement nr. 2 van Katrien Schryvers, Lorin Parys, Martine Taelman, Peter Persyn, Griet Coppé en Lies Jans, strekt ertoe in paragraaf 2, derde lid, 1°, op de eerste regel de woorden "bijzonder gemotiveerde" te vervangen door het woord "een".

Katrien Schryvers zegt dat deze wijziging een materiële vergissing rechtzet: het lidwoord ontbrak en het was niet de bedoeling hier een bijzonder gemotiveerde machtiging te vereisen, zoals die vermeld in eerste lid, 2°. Het bijzonder motiveren van de machtiging, zoals die vermeld in eerste lid, 2°, moet namelijk de bijzonderheid van visitaties bij nacht (tussen 21 uur en 5 uur) verantwoorden.

Amendement nr. 2 wordt met 12 stemmen bij 3 onthoudingen aangenomen.

Amendement nr. 11 wordt met 1 stem tegen 14 niet aangenomen.

Amendement nr. 12 wordt met 1 stem tegen 14 niet aangenomen.

Het geamendeerde artikel 8 wordt met 12 stemmen bij 3 onthoudingen aangenomen.

Artikel 9 en 10

De artikelen 9 en 10 worden zonder opmerkingen met 12 stemmen bij 3 onthoudingen aangenomen.

Artikel 11

Elke Van den Brandt vindt de argumentatie in de memorie van toelichting om inspecteurs zaken te laten meenemen, in beslag te nemen of te verzegelen zonder bevel van de rechter weinig overtuigend. Ze deelt de onrust van de SAR WGG hierover.

Minister *Jo Vandeurzen* probeert het zich in de praktijk voor te stellen. Als het toezicht vereist dat een computer onderzocht wordt, kan niet op een bevel van een beslagrechter gewacht worden.

Elke Van den Brandt acht evenwicht van belang. De regeling moet werkbaar zijn, maar tegelijk kan het niet zo zijn dat de inspectie om het even wat meeneemt.

Minister *Jo Vandeurzen* kan begrip opbrengen voor deze opmerking. Artikel 5 bepaalt dat de inspectie bij de uitoefening van haar bevoegdheden passende en noodzakelijke middelen aanwendt.

Elke Van den Brandt pleit voor een beroepsorgaan zodat niet onmiddellijk bij de Raad van State of een rechtbank van eerste aanleg verzet aangetekend moet worden.

Minister *Jo Vandeurzen* zegt dat de beslagname een tijdelijke bewarende maatregel is in het kader van bestuurlijk toezicht. De voorwerpen worden teruggeven zodra er geen reden meer is voor de beslagname. Er wordt een pv opgemaakt. Het finaliteits- en proportionaliteitsbeginsel moet worden gerespecteerd. Enkel wat nodig is voor het onderzoek, kan in beslag worden genomen. Er is een verschil met beslagnames en verzegelingen in het kader van een opsporingsonderzoek.

Artikel 11 wordt met 12 stemmen bij 3 onthoudingen aangenomen.

Artikel 12

Artikel 12 wordt zonder opmerkingen met 12 stemmen bij 3 onthoudingen aangenomen.

Artikel 13

Amendement nr. 3 van Katrien Schryvers, Lorin Parys, Martine Taelman, Peter Persyn, Griet Coppé en Lies Jans, sterkt ertoe het woord "kalenderdagen" telkens te vervangen door het woord "dagen".

Katrien Schryvers zegt dat deze wijziging tegemoetkomt aan een legistieke opmerking van de diensten van het Vlaams Parlement.

Amendement nr. 13 van Elke Van den Brandt strekt ertoe in paragraaf 2, op de negende regel, voor het woord "termijn" het woord "oorspronkelijke" in te voegen.

Amendement nr. 15 van Elke Van den Brandt strekt ertoe in paragraaf 3, eerste lid, op de zesde regel, voor het woord "termijn" het woord "oorspronkelijke" in te voegen.

Amendement nr. 17 van door Elke Van den Brandt strekt ertoe in paragraaf 4, op de zesde regel, voor het woord "termijn" het woord "oorspronkelijke" invoegen.

Elke Van den Brandt zegt dat deze amendement ingaan op het advies van de Raad van State. Dat advies is niet gevolgd omdat de leesbaarheid van de tekst in het gedrang zou komen. Ze is van oordeel dat de leesbaarheid van dit ontwerp van decreet niet wezenlijk beïnvloed wordt door deze toevoeging.

Minister *Jo Vandeurzen* bevestigt dat onder 'termijn' de 'oorspronkelijke termijn' moet worden begrepen.

Amendement nr. 14 van Elke Van den Brandt strekt ertoe in paragraaf 3, eerste lid, op de zevende en op de tiende regel, de woorden "veertien kalenderdagen" te vervangen door de woorden "dertig kalenderdagen".

Elke Van den Brandt zegt dat de inspectie dertig dagen krijgt om te reageren en de geïnspecteerde veertien om op zijn beurt te reageren. Dat een reactie mogelijk is, is positief. Het is echter van belang dat de geïnspecteerde daar voldoende tijd voor krijgt. Dat een verslag opmaken verschilt van erop reageren, verklaart volgens de memorie van toelichting de verschillende termijnen. Dat argument is volgens het lid terecht, maar reageren op een verslag is geen dagelijkse bezigheid of kerntaak van een voorziening. Een verslag opmaken is dat wel voor de inspectie. Een voorziening heeft voldoende tijd nodig om gedegen te reageren. Het is daarnaast ook vreemd dat de inspectie dertig dagen krijgt om de reacties te verwerken. Er is een onevenwicht tussen inspectie en geïnspecteerde. Alles op dertig dagen brengen zorgt voor helderheid en biedt alle partijen voldoende tijd.

Minister *Jo Vandeurzen* antwoordt dat dit amendement ertoe kan leiden dat de procedure een maand langer duurt. Er is een verschil tussen een verslag opstellen waarvan elk woord repercussies kan hebben, en reageren op de vaststellingen die in het verslag staan. De inspectie moet tijd hebben om genuanceerd en zorgvuldig te reageren op wat wordt tegengesproken. Er moet tijd zijn om dat grondig te onderzoeken. De termijnen in dit ontwerp van toezichtdecreet zijn de gangbare termijnen. Er is een procedure nodig die op een redelijke termijn tot een verslag kan leiden.

Elke Van den Brandt zegt dat in die logica de antwoordperiode van de inspectie op de reactie van de voorziening op 14 dagen wordt teruggebracht.

Minister *Jo Vandeurzen* vindt dat voorzieningen die op een verslag reageren de inspectie voldoende tijd moeten geven om een ernstige afweging mogelijk te maken. Voorzieningen hebben er alle belang bij dat de inspectie voldoende tijd neemt om zorgvuldig te reageren.

Amendement nr. 16 van Elke Van den Brandt strekt ertoe aan paragraaf 3, eerste lid, een zin toe te voegen: "De reacties op het voorlopige verslag en de bijlage, vermeld in eerste lid, worden integraal opgenomen als bijlage aan het verslag.".

Elke Van den Brandt zegt dat de inspecties elementen uit de reactie van een voorziening in het verslag kan opnemen. Het is echter van belang dat de reactie integraal wordt meegenomen, zowel in juridische procedures als voor de bekendmaking ervan. Reacties moeten automatisch als bijlage gepubliceerd worden.

Minister *Jo Vandeurzen* antwoordt dat de reactie geen bijlage is bij het verslag van de inspectie dat een juridische waarde heeft. De reactie maakt deel uit van het dossier dat onderworpen is aan de openbaarheid van bestuur. Naast de reactie zouden overigens nog andere relevante documenten als bijlage aan het verslag toegevoegd kunnen worden. Het is niet de bedoeling dat de reactie op zichzelf dezelfde bewijswaarde krijgt als het verslag. Een reactie kan een verslag betwisten, maar het is niet de intentie dat de reactie het statuut krijgt van onderdeel van het verslag van de inspectievaststellingen. De inspectie kan niet verantwoordelijk worden gesteld voor de inhoud van een bijlage.

Lorin Parys vindt het belangrijk dat de reactie van de geïnspecteerde op dezelfde wijze en tegelijk publiek kan worden gemaakt met het inspectieverslag. De geïnspecteerde moet de kans krijgen dat te vragen, zonder dat de reactie een onderdeel uitmaakt van het verslag en dezelfde bewijskracht of juridische waarde krijgt. Thans moet om inzage verzocht worden op basis van de openbaarheid van bestuur.

Minister *Jo Vandeurzen* zegt dat in overleg met de betrokken sector de actieve openbaarheid van bestuur gestimuleerd wordt. De inspectieverslagen van de ziekenhuizen zijn op de site gepubliceerd. De ziekenhuizen mogen daarop commentaar geven. Ze hebben immers het recht te duiden.

Lorin Parys vindt het goed deze aanpak te veralgemenen.

Amendement nr. 3 wordt met 12 stemmen bij 3 onthoudingen aangenomen.

Amendementen nrs. 13, 15 en 17 worden met 3 stemmen tegen 12 niet aangenomen.

Amendement nr. 14 wordt met 1 stem tegen 12 bij 2 onthoudingen niet aangenomen.

Amendement nr. 16 met 1 stem tegen 12 bij 2 onthoudingen niet aangenomen.

Het geamendeerde artikel 13 wordt met 12 stemmen bij 3 onthoudingen aangenomen.

Artikel 14

Elke Van den Brandt zegt dat de SAR WGG voor deze maatregelen het voorafgaande akkoord van de administrateur-generaal of minister wil. Wordt dat geregeld in een besluit van de Vlaamse Regering of in een reglement van de inspectie?

Minister *Jo Vandeurzen* verdedigt de wijze waarop de cascade in dit artikel is opgebouwd. Wanneer een inspecteur gevaar voor veiligheid of gezondheid van zorggebruikers vaststelt, moet hij kunnen optreden. Bij acute risico's is er geen tijd om eerst een verslag op te maken. Onmiddellijk optreden is vereist, zij het met de juridische waarborg dat de Vlaamse Regering bevestigt of opheft.

De eerste optie bij dringende maatregelen omwille van veiligheid en gezondheid van de zorggebruiker is dat de inspectie de Vlaamse Regering vat en vraagt een beslissing te nemen. De Vlaamse Regering dient onder meer de duur van de beslissing te bepalen. Als de inspectie oordeelt dat er opgetreden moet worden, beslist ze niet zelf maar vat ze de uitvoerende macht.

Als tijdens de vaststellingen ter plaatse duidelijk wordt dat optreden aangewezen is, kan een inspecteur dat als het om zeer dringende redenen van veiligheid en gezondheid gaat. De inspecteur kan enkel optreden als in de hiërarchie van de te

behartigen belangen de integriteit van de zorggebruiker dringend optreden veronderstelt. Binnen de zeven dagen moet de Vlaamse Regering de maatregel bevestigen of opheffen. Een inspecteur moet onmiddellijk kunnen optreden wanneer hij bijvoorbeeld vaststelt dat het binnenregent in het operatiekwartier.

Elke Van den Brandt zegt dat een pv wordt bezorgd aan het Openbaar Ministerie. Deze stap moet door de administrateur-generaal of de Vlaamse Regering gezet worden. Die stap kan snel gezet worden, en belet niet om onmiddellijk acties te ondernemen.

Karine Moykens antwoordt dat het kader uitgetekend wordt in een besluit van de Vlaamse Regering. De inspecteur ter plaatse oordeelt. Elk inspectieteam heeft coaches aan wie advies kan worden gevraagd. Er zijn twee afdelingshoofden en de secretaris-generaal van het Departement WVG. Bij twijfel wordt overlegd met de hiërarchische overheid.

Artikel 14 wordt met 12 stemmen bij 3 onthoudingen aangenomen.

Artikel 15

Artikel 15 wordt zonder opmerkingen met 12 stemmen bij 3 onthoudingen aangenomen.

Artikel 16

Amendement nr. 4 van Katrien Schryvers, Lorin Parys, Martine Taelman, Peter Persyn, Griet Coppé en Lies Jans strekt ertoe in paragraaf 1, eerste lid, op de derde regel de woorden "bevoegde minister" te vervangen door de woorden "Vlaamse Regering".

Amendement nr. 5 van Katrien Schryvers, Lorin Parys, Martine Taelman, Peter Persyn, Griet Coppé en Lies Jans sterkt ertoe in paragraaf 1, tweede lid, op de eerste regel het woord "minister" te vervangen door de woorden "Vlaamse Regering".

Katrien Schryvers zegt dat deze wijzigingen tegemoetkomen aan een legistieke opmerking van de diensten van het Vlaams Parlement.

Amendementen nrs. 4 en 5 worden met 12 stemmen bij 3 onthoudingen aangenomen.

Het geamendeerde artikel 16 wordt met 12 stemmen bij 3 onthoudingen aangenomen.

Artikel 17 tot en met 29

De artikelen 17 tot en met 29 worden zonder opmerkingen met 12 stemmen bij 3 onthoudingen aangenomen.

Artikel 29/1 (nieuw)

Amendement nr. 6 van Katrien Schryvers, Lorin Parys, Martine Taelman, Peter Persyn, Griet Coppé en Lies Jans strekt ertoe een nieuw artikel 29/1 in te voegen: "Art. 29/1. In artikel 26 van het decreet van 20 januari 2012 houdende regeling

van de interlandelijke adoptie van kinderen wordt paragraaf 2, gewijzigd bij het decreet van 19 juni 2015, opgeheven.".

Katrien Schryvers zegt dat dit artikel een sectorale bepaling omtrent de bevoegdheden van de inspecteurs opheft om interferentie met dit ontwerp van decreet te vermijden.

Amendement nr. 6 wordt met 12 stemmen bij 3 onthoudingen aangenomen.

Artikel 30 tot en met 41

De artikelen 30 tot en met 41 worden zonder opmerkingen met 12 stemmen bij 3 onthoudingen aangenomen.

Artikel 41/1 (nieuw)

Amendement nr. 7 van Katrien Schryvers, Lorin Parys, Martine Taelman, Peter Persyn, Griet Coppé en Lies Jans strekt ertoe een nieuw artikel 41/1 in te voegen: "Art. 41/1. In artikel 26 van het decreet van 3 juli 2015 houdende regeling van de binnenlandse adoptie van kinderen en houdende wijziging van het decreet van 20 januari 2012 houdende regeling van de interlandelijke adoptie van kinderen wordt paragraaf 2, gewijzigd bij het decreet van 15 juli 2016, opgeheven.".

Katrien Schryvers zegt dat dit artikel een sectorale bepaling omtrent de bevoegdheden van de inspecteurs opheft om interferentie met dit ontwerp van decreet te vermijden.

Amendement nr. 7 wordt met 12 stemmen bij 3 onthoudingen aangenomen.

Artikel 42 tot en met 44

De artikelen 42 tot en met 44 worden zonder opmerkingen met 12 stemmen bij 3 onthoudingen aangenomen.

Artikel 45

Amendement nr. 8 van Katrien Schryvers, Lorin Parys, Martine Taelman, Peter Persyn, Griet Coppé en Lies Jans sterkt ertoe het jaartal "2018" te vervangen door het jaartal "2019".

Katrien Schryvers zegt dat deze wijziging aan de administratie de mogelijkheid biedt bepaalde aspecten van het ontwerp van decreet uit te werken.

Minister *Jo Vandeurzen* wijst erop dat er tijd nodig is om alle uitvoeringsbesluiten te schrijven.

Jan Bertels begrijpt daaruit dat de uitvoeringsbesluiten nog niet klaar zijn. Na vijf jaar voorbereiding wordt de invoering van deze bepalingen nog met een jaar uitgesteld.

Karine Moykens wijst op de administratieve procedure. Er is een advies van de Inspectie van Financiën en een begrotingsakkoord nodig. De termijn voor de aanvraag van een begrotingsakkoord om een besluit nog in 2017 goedgekeurd te

krijgen is verstreken. Zelfs de uitvoeringsbesluiten die al klaar zijn, raken daardoor niet meer goedgekeurd in 2017.

Jan Bertels vraagt of de administratie op basis van de nieuwe regelgeving zal bepalen hoeveel medewerkers nodig zijn om dit alles uit te voeren.

Minister *Jo Vandeurzen* gaat ervan uit dat de toepassing van dit ontwerp van decreet geen personeelseffect heeft.

Jan Bertels weet dat er binnen Zorginspectie discussie is over de leeftijdspiramide. Het aantal 55-plussers is aanzienlijk.

Karine Moykens antwoordt dat er geen bijkomende inspecteurs nodig zijn om dit ontwerp van decreet uit te voeren. Het is evenwel overduidelijk dat er geen overschot aan inspecteurs is en dat de leeftijdspiramide speelt. Dat is echter niet rechtstreeks gelinkt met dit ontwerp van decreet.

Elke Van den Brandt zegt dat de adviezen over dit ontwerp van decreet negatief zijn. Er is tijdens de bespreking gezegd dat de houding van de sector inmiddels positief is. Ze wil een hoorzitting om er zeker van te zijn dat er hier een draagvlak voor is.

Minister *Jo Vandeurzen* is van oordeel dat er gestemd mag worden gezien het voorafgaande traject. Wat zal een hoorzitting aan het einde van een debat nog bijbrengen?

Katrien Schryvers vindt het niet aangewezen om in deze stand van de procedure nog een hoorzitting te vragen. De discussie is gevoerd. Een hoorzitting zal niet veel meer bijbrengen. Het is tijd om dit ontwerp van decreet uit te voeren. Iedereen staat achter de doelstelling: één omvattend kader in plaats van fragmentaire bepalingen.

Elke Van den Brandt vraagt een tweede lezing om intussen zelf alle betrokken te kunnen consulteren.

Amendement nr. 8 wordt met 12 stemmen bij 3 onthoudingen aangenomen.

Het geamendeerde artikel 45 wordt met 12 stemmen bij 3 onthoudingen aangenomen.

IV. Tweede lezing en stemming

De commissievoorzitter verduidelijkt dat de tweede lezing focust op alle in eerste lezing geamendeerde artikelen.

Artikel 2

Artikel 2 wordt zonder opmerkingen unaniem met 10 stemmen aangenomen.

Artikel 8

Artikel 8 wordt zonder opmerkingen unaniem met 10 stemmen aangenomen.

Artikel 13

Artikel 13 wordt zonder opmerkingen unaniem met 10 stemmen aangenomen.

Artikel 16

Artikel 16 wordt zonder opmerkingen unaniem met 10 stemmen aangenomen.

Artikel 29/1 (nieuw)

Artikel 29/1 wordt zonder opmerkingen unaniem met 10 stemmen aangenomen.

Artikel 41/1(nieuw)

Artikel 41/1 wordt zonder opmerkingen unaniem met 10 stemmen aangenomen.

Artikel 45

Artikel 45 wordt zonder opmerkingen unaniem met 10 stemmen aangenomen.

V. Stemming over het geheel

Het geamendeerde ontwerp van decreet wordt met 8 stemmen bij 2 onthoudingen aangenomen.

Bart VAN MALDEREN,
voorzitter

Griet COPPÉ
Lorin PARYS
Elke VAN DEN BRANDT,
verslaggevers

Gebruikte afkortingen

EU	Europese Unie
KU Leuven	Katholieke Universiteit Leuven
MeMoQ	Meten en Monitoren van de pedagogische kwaliteit
PAB	persoonlijkeassistentiebudget
pv	proces-verbaal
SAR WGG	Strategische Adviesraad voor het Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid
SERV	Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen
VAPH	Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap
VIPA	Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden
WVG	Welzijn, Volksgezondheid en Gezin (beleidsdomein van de Vlaamse overheid)

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE

Hoofdstuk 1. Algemene bepalingen

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid, met uitzondering van artikel 16, §2, dat een gemeenschaps- en een gewestaangelegenheid regelt.

Art. 2. In dit decreet wordt verstaan onder:

1° actoren in de zorg: zorgverleners, hulpverleners, voorzieningen, personen of organisaties die kenbaar hebben gemaakt als zorgverlener, hulpverlener of voorziening te willen optreden en personen of organisaties waarvan redelijkerwijze kan worden vermoed dat ze als zorgverlener, hulpverlener of voorziening optreden;

2° anonieme gegevens: gegevens die geen betrekking hebben op een geïdentificeerde of identificeerbare natuurlijke persoon of op persoonsgegevens die zodanig anoniem zijn gemaakt dat de betrokkene niet of niet meer identificeerbaar is;

3° gezondheidsbeleid: het beleid over het geheel van de aangelegenheden, vermeld in artikel 5, §1, I, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is, met uitzondering van het beleid over het medisch schooltoezicht en de medisch verantwoorde sportbeoefening;

4° gevoelige gegevens: gegevens als vermeld in de artikelen 9, 1), en 10, van de verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming) en in de artikelen 6, §1, 7, §1, en 8, §1, van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens;

5° hulpverlener: de natuurlijke persoon, met uitzondering van de zorgverlener, die op beroepsmatige basis zorg verstrekt;

6° inbreuk: de niet-naleving van de regelgeving, vermeld in artikel 3, eerste lid, door actoren in de zorg of zorggebruikers;

7° inspecteurs: de personeelsleden van de diensten van de Vlaamse overheid die aangesteld zijn door de Vlaamse Regering om toezicht te houden op de naleving van de regelgeving, vermeld in artikel 3, eerste lid, door actoren in de zorg of zorggebruikers;

8° niet-residentiële zorggebruiker: de zorggebruiker die geen residentiële of semiresidentiële zorg ontvangt;

9° opvoedingsverantwoordelijken: de natuurlijke personen, andere dan de ouders, die de minderjarige op duurzame wijze in feite onder hun bewaring hebben of bij wie de minderjarige geplaatst is door bemiddeling of ten laste van een openbare overheid;

10° uitbetalingsactor: de publieke uitbetalingsactor of een private uitbetalingsactor als bedoeld in de regelgeving over de toelagen in het kader van het welzijns- en gezinsbeleid;

11° voorziening: een verzorgingsinstelling of elke andere organisatie die in het kader van het gezondheidsbeleid of het welzijns- en gezinsbeleid instaat voor de organisatie of uitvoering van zorg of die instaat voor de toekenning van rechten, met inbegrip van de ziekenfondsen, de zorgkassen en de uitbetalingsactoren;

12° welzijns- en gezinsbeleid: het beleid over het geheel van de aangelegenheden, vermeld in artikel 5, §1, II en IV, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is, met uitzondering van het beleid op het vlak van het onthaal en de integratie van inwijkelingen;

13° zorg: één activiteit of het geheel van activiteiten in het kader van het gezondheidsbeleid of het welzijns- en gezinsbeleid, waaronder hulp, dienstverlening, ondersteuning, Vlaamse sociale bescherming, zorgverzekering en gezinsbijslagen;
14° zorggebruiker: de patiënt, namelijk de natuurlijke persoon aan wie gezondheidszorg wordt verstrekt, al dan niet op eigen verzoek, of elke andere natuurlijke persoon aan wie zorg wordt verleend, al dan niet op eigen verzoek;
15° zorgverlener: de beoefenaar, vermeld in de wet betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen gecoördineerd op 10 mei 2015.

Hoofdstuk 2. De uitoefening van toezichtstaken

Afdeling 1. Algemene uitoefeningsvoorwaarden

Art. 3. De inspecteurs oefenen de bevoegdheden, vermeld in dit decreet, uit met het oog op het toezicht op de naleving van de regelgeving in het kader van het gezondheidsbeleid en het welzijns- en gezinsbeleid. Onder regelgeving wordt niet alleen wetgeving verstaan, maar ook geformaliseerde afspraken.

Bij de uitoefening van de bevoegdheden, vermeld in dit decreet, dragen de inspecteurs er zorg voor dat de middelen die ze aanwenden, passend en noodzakelijk zijn voor dat toezicht.

Het toezicht wordt op stukken of ter plaatse uitgeoefend.

Art. 4. Tijdens de uitoefening van hun ambt dragen de inspecteurs een legitimatiekaart, die ze desgevraagd onmiddellijk tonen.

De Vlaamse Regering bepaalt de vorm en de inhoud van de legitimatiekaart.

Art. 5. §1. De inspecteurs en de deskundigen, vermeld in artikel 7, §1, 7°, respecteren het vertrouwelijke karakter van de gegevens waarvan ze kennis hebben gekregen bij de uitoefening van hun opdracht. Ze wenden die gegevens uitsluitend aan voor de vervulling van de toezichtsopdracht.

§2. De inspecteurs en de deskundigen, vermeld in artikel 7, §1, 7°, hebben het recht om voor de uitoefening van hun toezichtsopdracht persoonsgegevens, waaronder gevoelige gegevens, te verwerken.

De waarborgen, vermeld in artikel 14, eerste tot en met vierde lid, en artikel 23, 1), h), van de verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming), zijn niet van toepassing op de verwerking, vermeld in het eerste lid. De Vlaamse Regering kan aanvullende waarborgen bepalen voor de verwerking van persoonsgegevens door de inspecteurs en de deskundigen, vermeld in artikel 7, §1, 7°.

§3. De inspecteurs en de deskundigen, vermeld in artikel 7, §1, 7°, bewaren de persoonsgegevens die zij bij de uitoefening van hun opdracht verwerken, niet langer dan nodig voor de uitoefening van die opdracht.

De inspecteurs en de deskundigen, vermeld in artikel 7, §1, 7°, bewaren het verslag, vermeld in artikel 13, alsook de bijlagen bij dat verslag tot 20 jaar nadat het verslag definitief is geworden of, indien het het voorwerp uitmaakt van een rechtsgeding, tot 20 jaar nadat een in kracht van gewijsde gegaan vonnis of arrest is uitgesproken.

De inspecteurs en de deskundigen, vermeld in artikel 7, §1, 7°, bewaren andere informatie die zij bij de uitoefening van hun opdracht verwerken tot 3 jaar nadat het verslag definitief is geworden.

§4. Het Departement Welzijn, Volksgezondheid en Gezin is de verwerkingsverantwoordelijke voor de persoonsgegevens die inspecteurs bij de uitoefening van hun opdracht verwerken.

Art. 6. De minderjarige of handelingsonbekwame persoon oefent de rechten, vermeld in dit decreet, zelfstandig uit, op voorwaarde dat hij tot een redelijke beoordeling van zijn belangen in staat is. In het andere geval worden zij uitgeoefend door zijn wettelijke vertegenwoordiger, en, in voorkomend geval, van zijn opvoedingsverantwoordelijken.

Afdeling 2. Toezichtrechten

Art. 7. §1. Bij de uitoefening van hun opdracht hebben de inspecteurs de volgende toezichtrechten:
1° het recht op toegang, vermeld in artikel 8;
2° het recht om informatie te vragen aan iedere persoon van wie ze dat nodig achten;
3° het recht op identiteitsopname, vermeld in artikel 9;
4° het recht om inzage te krijgen in en kopieën te nemen van documenten en informatiedragers, vermeld in artikel 10;
5° het recht op onderzoek van zaken, vermeld in artikel 11;
6° het recht om vaststellingen te doen met audiovisuele middelen en met staalnames, vermeld in artikel 12;
7° het recht om zich te laten bijstaan door deskundigen;
8° het recht om zich, in uitzonderlijke omstandigheden of wanneer de eigen veiligheid in het gedrang is, te laten bijstaan door de lokale en federale politie.

§2. Voor de uitoefening van hun opdracht in het kader van het financiële toezicht kunnen inspecteurs de rechten, vermeld in paragraaf 1, uitoefenen ten aanzien van actoren in de zorg en zorggebruikers voor wat betreft de aanwending van publieke middelen en de regelgeving daarover.

Art. 8. §1. Behalve in de gevallen, vermeld in paragraaf 2, hebben de inspecteurs het recht om bij dag en bij nacht, zonder voorafgaande waarschuwing, elke plaats vrij te betreden.

§2. De inspecteurs hebben toegang tot bewoonde ruimtes in een van de volgende gevallen:
1° indien de visitatie plaatsvindt tussen 5 uur en 21 uur heeft de rechter in de politierechtbank daarvoor vooraf een machtiging tot visitatie verleend;
2° indien de visitatie plaatsvindt tussen 21 uur en 5 uur heeft de rechter in de politierechtbank daarvoor vooraf een bijzonder gemotiveerde machtiging tot visitatie verleend;
3° de personen die het werkelijke genot hebben van de ruimte, hebben er voorafgaandelijk en schriftelijk hun toestemming voor gegeven.

De inspecteurs hebben tussen 5 uur en 21 uur steeds toegang tot de door de actor in de zorg bewoonde ruimtes die worden gebruikt voor de verlening van zorg.

De inspecteurs hebben tussen 5 uur en 21 uur toegang tot de private ruimtes die bewoond worden door de residentiële of de semiresidentiële zorggebruiker in een van de volgende gevallen:
1° de rechter in de politierechtbank heeft daarvoor vooraf een machtiging tot visitatie verleend;
2° de persoon die het werkelijke genot heeft van de ruimte, heeft er zich niet tegen verzet.

De inspecteurs hebben tussen 5 uur en 21 uur steeds toegang tot de gemeenschappelijke ruimtes die bewoond worden door de residentiële of de semiresidentiële zorggebruiker.

De inspecteurs hebben steeds toegang tot bewoonde ruimtes als dat noodzakelijk is om dringende redenen ter bescherming van de volksgezondheid.

§3. Het geheel van de motiveringsstukken voor de machtiging tot visitatie wordt bij het toezichtdossier gevoegd.

Art. 9. De inspecteurs hebben het recht de identiteit op te nemen van de personen die zich bevinden op de plaatsen die aan hun toezicht onderworpen zijn en van eenieder van wie ze de verklaring of identificatie nodig achten voor de uitoefening van het toezicht.

De inspecteurs kunnen daarvoor van die personen de voorlegging van identiteitsdocumenten vorderen.

De inspecteurs kunnen die personen identificeren met behulp van niet-officiële documenten als die personen geen officiële identificatiedocumenten kunnen voorleggen of als de inspecteurs kunnen twijfelen aan de authenticiteit ervan of aan de identiteit van die personen.

Art. 10. De inspecteurs hebben het recht inzage te vorderen van alle documenten en informatiedragers die nodig zijn voor de uitoefening van het toezicht, met inbegrip van documenten en informatiedragers die persoonsgegevens, waaronder gevoelige gegevens, bevatten. Daarvoor mogen ze zich die documenten en informatiedragers laten voorleggen op de plaats die ze aanwijzen.

De bevoegdheid, vermeld in het eerste lid, heeft ook betrekking op gegevens die toegankelijk zijn via een informaticasysteem of via elk ander elektronisch apparaat.

De inspecteurs mogen zich van alle documenten en informatiedragers die nodig zijn voor de uitoefening van het toezicht kosteloos een kopie laten verstrekken of er zelf een kopie van maken. Als kopiëren niet mogelijk is, mogen ze die documenten en informatiedragers, met uitzondering van de documenten en informatiedragers die gevoelige gegevens bevatten, tegen een door hen af te geven schriftelijk bewijs meenemen voor de periode die vereist is om hun opdracht te volbrengen.

De inspecteurs hebben het recht om documenten en informatiedragers die door de regelgeving voorgeschreven gegevens bevatten, met uitzondering van de documenten en informatiedragers die gevoelige gegevens bevatten, tijdelijk tegen een door hen af te geven schriftelijk bewijs in beslag te nemen of te verzegelen als dat noodzakelijk is voor de opsporing, voor het onderzoek of voor het leveren van het bewijs van de inbreuk, of als het gevaar bestaat dat met die documenten of informatiedragers de inbreuken worden voortgezet of nieuwe inbreuken zullen worden gepleegd.

De inspecteurs hebben het recht documenten en informatiedragers op te sporen die door de regelgeving voorgeschreven gegevens bevatten, met inbegrip van documenten en informatiedragers die gevoelige gegevens bevatten.

Als anonieme gegevens beschikbaar en actueel zijn, vragen de inspecteurs in eerste instantie inzage in die gegevens. Voor zover dat nodig is in het licht van de toezichtsopdracht, kunnen de inspecteurs inzage vorderen in persoonsgegevens, mits daarvoor de Europese, federale en Vlaamse regels rond het verwerken van deze gegevens worden gevolgd.

Art. 11. De inspecteurs hebben het recht zaken te onderzoeken of te laten onderzoeken.

Als het onderzoek niet ter plaatse uitgevoerd kan worden, mogen de inspecteurs de zaken tegen een door hen af te geven schriftelijk bewijs meenemen tijdens de periode die vereist is om het onderzoek uit te voeren.

Ze hebben het recht om zaken tijdelijk tegen een door hen af te geven schriftelijk bewijs in beslag te nemen of te verzegelen als dat noodzakelijk is voor de opsporing, voor het onderzoek of voor het leveren van het bewijs van de inbreuken, of als het gevaar bestaat dat met die zaken de inbreuken worden voortgezet of nieuwe inbreuken zullen worden gepleegd.

Art. 12. De inspecteurs hebben het recht vaststellingen te doen met audiovisuele middelen en met staalnames.

Vaststellingen met audiovisuele middelen gelden tot bewijs van het tegendeel, op voorwaarde dat zij het voorwerp uitmaken van een document van vaststelling dat naast de gegevens, vermeld in artikel 15, tweede lid, de volgende gegevens bevat:

1° de dag, de datum, het uur waarop en de beschrijving van de plaats waar de vaststelling met audiovisuele middelen is gemaakt;
2° de identificatie van het technisch hulpmiddel waarmee de vaststelling met audiovisuele middelen werd gedaan;
3° een beschrijving van de vaststelling die met audiovisuele middelen werd gedaan;
4° wanneer het gaat om een detailopname, een aanduiding met de schaal.

De inspecteurs en de deskundigen, vermeld in artikel 7, §1, 7°, bewaren de vaststelling met audiovisuele middelen niet langer dan nodig voor de uitoefening van hun opdracht.

Vaststellingen met staalnames gelden tot bewijs van het tegendeel, op voorwaarde dat de inspecteurs ze zelf op regelmatige wijze hebben gedaan of door een erkend laboratorium op regelmatige wijze hebben laten doen.

Afdeling 3. Afhandeling van het toezicht

Art. 13. §1. De inspecteurs stellen een verslag op van hun vaststellingen. De Vlaamse Regering bepaalt welke inlichtingen het verslag minstens bevat.

§2. Een kopie van het voorlopige verslag en de bijlagen wordt binnen een termijn van dertig dagen bezorgd aan de actor in de zorg, aan de zorggebruiker, als die het voorwerp van het toezicht uitmaakt, en aan de klachtindiener, als de vaststellingen naar aanleiding van een klacht werden gedaan. De termijn neemt een aanvang de dag nadat de laatste vaststelling in het kader van het toezicht gedaan is. De termijn is eenmalig verlengbaar met dertig dagen, op voorwaarde dat de inspecteurs de actor in de zorg, de zorggebruiker, als die het voorwerp van het toe-

zicht uitmaakt, en de klachtindiener, als de vaststellingen naar aanleiding van een klacht werden gedaan, daarvan binnen een termijn van dertig dagen schriftelijk op de hoogte brengen. Als de vervaldag een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag is, eindigt de termijn op de eerstvolgende werkdag.

§3. De actor in de zorg, de zorggebruiker, als die het voorwerp van het toezicht uitmaakt, en de klachtindiener, als de vaststellingen naar aanleiding van een klacht werden gedaan, hebben elk het recht om binnen een termijn van veertien dagen hun schriftelijke reactie op het voorlopige verslag kenbaar te maken. De termijn neemt een aanvang de dag na de ontvangst van het voorlopige verslag en de bijlagen, vermeld in paragraaf 2. De termijn is eenmalig verlengbaar met veertien dagen, op voorwaarde dat de actor in de zorg, de zorggebruiker, als die het voorwerp van het toezicht uitmaakt, of de klachtindiener, als de vaststellingen naar aanleiding van een klacht werden gedaan, de inspecteurs daarvan binnen een termijn van veertien dagen schriftelijk op de hoogte brengen en deze er hun akkoord aan verlenen. Als de vervaldag een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag is, eindigt de termijn op de eerstvolgende werkdag. De reactie wordt als bijlage bij het verslag gevoegd en maakt dus deel uit van het administratief dossier.

De inspecteurs kunnen het verslag aanpassen op basis van de reacties op het voorlopige verslag en de bijlagen, vermeld in eerste lid. De actor in de zorg, de zorggebruiker, als die het voorwerp van het toezicht uitmaakt, en de klachtindiener, als de vaststellingen naar aanleiding van een klacht werden gedaan, worden schriftelijk op de hoogte gebracht van eventuele aanpassingen.

§4. Een kopie van het verslag en de bijlagen wordt binnen een termijn van dertig dagen bezorgd aan de actor in de zorg, aan de zorggebruiker, als die het voorwerp van het toezicht uitmaakt, en aan de klachtindiener, als de vaststellingen naar aanleiding van een klacht werden gedaan. De termijn neemt een aanvang de dag na de ontvangst van de laatste reactie, vermeld in paragraaf 3, of na het verstrijken van de reactietermijn. De termijn is eenmalig verlengbaar met dertig dagen, op voorwaarde dat de inspecteurs de actor in de zorg, de zorggebruiker, als die het voorwerp van het toezicht uitmaakt, en de klachtindiener, als de vaststellingen naar aanleiding van een klacht werden gedaan, daarvan binnen een termijn van dertig dagen schriftelijk op de hoogte brengen. Als de vervaldag een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag is, eindigt de termijn op de eerstvolgende werkdag.

§5. Het verslag dat conform paragraaf 1 tot en met 4 opgesteld en bezorgd is, heeft bewijswaarde tot het tegendeel is bewezen.

Art. 14. Als dat vereist is om de veiligheid of de gezondheid van de zorggebruiker te vrijwaren, kan de Vlaamse Regering concrete beschermende maatregelen opleggen aan de actor in de zorg. In dat bevel is de termijn bepaald waarin de maatregelen gelden en is omschreven welke voorwaarden vervuld moeten zijn om de vastgestelde gebreken te verhelpen.

Als het nemen van de maatregelen, vermeld in het eerste lid, om zeer dringende redenen van veiligheid of gezondheid van de zorggebruiker niet kan worden uitgesteld, kan de inspecteur aan de actor in de zorg concrete beschermende maatregelen opleggen die ten hoogste zeven dagen gelden. Die maatregelen kunnen door de Vlaamse Regering worden opgeheven, verlengd of gewijzigd, met een bevel als vermeld in het eerste lid.

De maatregelen, vermeld in het eerste en tweede lid, kunnen onder meer bestaan in een gehele of gedeeltelijke sluiting van de voorziening, het verbod bepaalde activiteiten te verrichten of voort te zetten, de verplichting bepaalde zorg-

gebruikers in cohorte te behandelen of het verbod nieuwe zorggebruikers op te nemen.

In geval van niet-naleving van de conform het eerste lid opgelegde maatregelen stelt de Vlaamse Regering een proces-verbaal van vaststelling op en bezorgt ze dat aan het Openbaar Ministerie.

De Vlaamse Regering bepaalt de voorwaarden en de procedure die gelden bij de toepassing van het eerste en het tweede lid.

Art. 15. De volgende handelingen en maatregelen maken het voorwerp uit van een document van vaststelling dat onmiddellijk tegen afgifte van een ontvangstbewijs wordt bezorgd:
1° de toegang tot bewoonde ruimtes, vermeld in artikel 8, §2, als de uitbater van de actor in de zorg, zijn aangestelde of lasthebber of de zorggebruiker afwezig was of daar niet vrijwillig mee heeft ingestemd;
2° de opsporing, vermeld in artikel 10, vijfde lid, als de uitbater van de actor in de zorg, zijn aangestelde of lasthebber of de zorggebruiker afwezig was of daar niet vrijwillig mee heeft ingestemd;
3° het meenemen van documenten, informatiedragers of zaken met toepassing van artikel 10, derde lid, of artikel 11, tweede lid;
4° de inbeslagnemingen of verzegelingen die verricht zijn met toepassing van artikel 10, vierde lid, of artikel 11, derde lid;
5° de vaststelling met audiovisuele middelen die met toepassing van artikel 12, eerste lid, heeft plaatsgevonden;
6° de concrete beschermende maatregelen die krachtens artikel 14 ten aanzien van de actor in de zorg zijn genomen.

Het document van vaststelling bevat de volgende gegevens:
1° de datum en het uur waarop de maatregelen zijn genomen;
2° de genomen maatregelen;
3° de rechtsmiddelen tegen die maatregelen, het bevoegde gerechtelijke arrondissement en de overheid die in voorkomend geval moet worden gedagvaard.

Art. 16. §1. De inspecteurs kunnen de gegevens die ze in uitvoering van hun opdracht, vermeld in artikel 3, eerste lid, verzameld hebben, verstrekken aan de Vlaamse Regering, alsook aan openbare instellingen, meewerkende instellingen en voorzieningen, aan andere inspectiediensten en aan alle ambtenaren die belast zijn met het toezicht op andere regelgeving, als die gegevens hen rechtstreeks aanbelangen bij de uitoefening van de opdrachten waarmee ze belast zijn.

De gegevens worden altijd verstrekt als de Vlaamse Regering, instellingen, voorzieningen, diensten of ambtenaren, vermeld in het eerste lid, erom verzoeken.

§2. Alle diensten van de Vlaamse Gemeenschap, het Vlaamse Gewest, provincies, federaties van gemeenten, gemeenten, verenigingen waarvan ze deel uitmaken, openbare instellingen die ervan afhangen, en alle openbare en meewerkende instellingen die onder de bevoegdheid vallen van de Vlaamse Gemeenschap of het Vlaamse Gewest, verstrekken de inspecteurs alle gegevens waar ze om verzoeken onder de voorwaarden bepaald in een besluit van de Vlaamse Regering. Ze leggen hen ook alle documenten of informatiedragers ter inzage voor die de inspecteurs nuttig achten voor het toezicht en de controle op de naleving van de regelgeving waarmee ze belast zijn, en ze verstrekken hen uittreksels en kopieën.

§3. De bevoegdheden en de verplichtingen, vermeld in paragraaf 1 en 2, worden uitgeoefend met inachtname van de Europese, federale en Vlaamse regels rond het verwerken en de overdracht van deze gegevens en van de regelgeving over het beroepsgeheim.

Hoofdstuk 3. Sancties

Art. 17. §1. De Vlaamse Regering kan een administratieve geldboete van 200 tot 20.000 euro opleggen aan al wie het toezicht, vermeld in hoofdstuk 2 van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan, wetens en willens verhindert. De hoogte van de boete staat in verhouding tot de zwaarwichtigheid van de inbreuk en de herhaling ervan.

De toezichtrechten, vermeld in artikel 10, derde lid, worden alleen verhinderd als ze betrekking hebben hetzij op documenten of informatiedragers die door de regelgeving voorgeschreven gegevens bevatten, hetzij op valse documenten of informatiedragers. Het toezichtrecht, vermeld in artikel 7, §1, 2°, wordt alleen verhinderd als de ondervraagde leugenachtige verklaringen aflegt.

Als de verhindering, vermeld in eerste lid, de vaststellingen over de naleving van de regelgeving, vermeld in artikel 3, geheel of gedeeltelijk onmogelijk heeft gemaakt, geldt tot bewijs van het tegendeel een vermoeden dat de regelgeving geheel of gedeeltelijk niet is nageleefd.

§2. De administratieve geldboete, vermeld in paragraaf 1, eerste lid, kan worden opgelegd binnen een termijn van zes maanden vanaf de dag van de vaststelling van de inbreuk door de inspecteurs en nadat de betrokkene werd gehoord. De betrokkene mag zich daarbij laten bijstaan of vertegenwoordigen door een advocaat of een derde. Als een administratieve geldboete wordt opgelegd, vermeldt de beslissing het bedrag, de wijze waarop en de termijn waarin die moet worden betaald. De kennisgeving van de beslissing aan de betrokkene vermeldt de wijze waarop en de termijn waarin een beroep ingesteld kan worden tegen de beslissing.

Bij verzachtende omstandigheden kan het bedrag van de opgelegde administratieve geldboete worden verminderd, zelfs tot onder het toepasselijke minimumbedrag.

Als de betrokkene weigert de administratieve geldboete te betalen, wordt ze bij dwangbevel ingevorderd. De Vlaamse Regering wijst de personeelsleden aan die een dwangbevel kunnen geven en uitvoerbaar verklaren. Een dwangbevel wordt betekend bij deurwaardersexploot met bevel tot betaling.

De vordering tot voldoening van de administratieve geldboete verjaart na verloop van vijf jaar vanaf de datum van de beslissing, vermeld in het eerste lid, of, in geval van beroep, vanaf de datum van de in kracht van gewijsde gegane rechterlijke beslissing. De verjaring wordt gestuit op de wijze en onder de voorwaarden, vermeld in artikel 2244 tot en met artikel 2250 van het Burgerlijk Wetboek.

Art. 18. De persoon die een opgelegde veiligheidsmaatregel als vermeld in artikel 14, niet naleeft, wordt gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met een geldboete van 26 tot 2000 euro, of met één van die straffen alleen.

De straffen, vermeld in artikel 36 tot en met 37 van het Strafwetboek, zijn van toepassing op het misdrijf, vermeld in het eerste lid.

Hoofstuk 4. Wijzigingsbepalingen

Art. 19. In artikel 18 van het decreet van 3 maart 2004 betreffende de eerstelijnsgezondheidszorg en de samenwerking tussen de zorgaanbieders, gewijzigd bij het decreet van 21 juni 2013, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° paragraaf 2 wordt opgeheven;

2° in paragraaf 3 wordt de zinsnede "en §2" opgeheven.

Art. 20. In artikel 13, §4, van het decreet van 30 april 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Kind en Gezin, gewijzigd bij de decreten van 2 juni 2006 en 21 juni 2013, worden het tweede en het derde lid opgeheven.

Art. 21. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 20 april 2012, wordt hoofdstuk IV, dat bestaat uit artikel 14 en 15, opgeheven.

Art. 22. In artikel 7 van het decreet van 30 april 2004 betreffende het niet-dringend liggend ziekenvervoer wordt het tweede lid opgeheven.

Art. 23. In het decreet van 7 mei 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap worden in artikel 23, gewijzigd bij het decreet van 24 april 2014, het derde en het vierde lid opgeheven.

Art. 24. In artikel 8 van het decreet van 18 juli 2008 betreffende de zorg- en bijstandsverlening, gewijzigd bij het decreet van 21 juni 2013, worden het tweede tot en met het vierde lid opgeheven.

Art. 25. In artikel 66 van het Woonzorgdecreet van 13 maart 2009 worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1 wordt het eerste lid opgeheven;

2° in paragraaf 1, tweede lid, worden de woorden "Die ambtenaren" vervangen door de zinsnede "De ambtenaren, vermeld in artikel 72,";

3° in paragraaf 1, tweede lid, worden tussen het woord "woonzorg" en het woord "wordt" de woorden "in aangemelde thuiszorg- en ouderenzorgvoorzieningen" ingevoegd;

4° in paragraaf 2 wordt het eerste lid opgeheven;

5° in paragraaf 2, tweede lid, worden de woorden "die verplichtingen" vervangen door de zinsnede "de verplichtingen, vermeld in paragraaf 1,";

6° in paragraaf 2, tweede lid, wordt de zinsnede "gebouwen, vermeld in §1, eerste lid," vervangen door de woorden "thuiszorg- of ouderenzorgvoorziening".

Art. 26. In artikel 72 van hetzelfde decreet worden het tweede en het derde lid opgeheven.

Art. 27. In artikel 73 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 18 november 2011, wordt het tweede lid opgeheven.

Art. 28. Artikel 32 van het decreet van 20 maart 2009 houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin wordt opgeheven.

Art. 29. In artikel 33 van hetzelfde decreet wordt de zinsnede "artikelen 31 en" telkens vervangen door het woord "artikel".

Art. 30. In artikel 26 van het decreet van 20 januari 2012 houdende regeling van de interlandelijke adoptie van kinderen wordt paragraaf 2, gewijzigd bij het decreet van 19 juni 2015, opgeheven.

Art. 31. In artikel 2 van het decreet van 20 april 2012 houdende de organisatie van kinderopvang van baby's en peuters, gewijzigd bij de decreten van 19 juni 2015 en 15 juli 2016, worden in het eerste lid de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in punt 12° wordt voor het woord "toezichtpersoon" en voor het woord "toezichthouder" telkens het woord "private" ingevoegd;

2° er wordt een punt 18° toegevoegd, dat luidt als volgt:

"18° private toezichthouder: een toezichthouder die is vormgegeven volgens het private vennootschaps- of verenigingsrecht.".

Art. 32. In artikel 15 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° voor het woord "toezichthouder" wordt telkens het woord "private" ingevoegd;

2° in het tweede punt van het eerste lid, wordt tussen het woord "de" en het woord "toezichtperso(o)n(en)" het woord "private" ingevoegd;

3° in het tweede lid wordt tussen het woord "de" en het woord "toezichtpersoon" het woord "private" ingevoegd.

Art. 33. In artikel 16 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° voor het woord "toezichtpersoon" wordt telkens het woord "private" ingevoegd;

2° in het derde lid wordt tussen het woord "de" en het woord "toezichtpersonen" het woord "private" ingevoegd;

3° in het vierde lid wordt tussen het woord "de" en het woord "toezichthouder" het woord "private" ingevoegd.

Art. 34. In artikel 17 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid wordt tussen het woord "de" en het woord "toezichtpersoon" het woord "private" ingevoegd;

2° voor het woord "toezichthouder" wordt telkens het woord "private" ingevoegd.

Art. 35. In artikel 18 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 15 juli 2016, wordt het tweede lid opgeheven.

Art. 36. In artikel 19, eerste lid, van hetzelfde decreet wordt punt 2° opgeheven.

Art. 37. In artikel 22, eerste lid, van hetzelfde decreet worden in punt 1° tussen het woord "toezicht" en het woord "verhindert" de woorden "door de private toezichthouder" ingevoegd.

Art. 38. In artikel 23 van het decreet van 29 juni 2012 houdende de organisatie van pleegzorg worden het tweede tot en met het vijfde lid opgeheven.

Art. 39. In artikel 78 van het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp, gewijzigd bij de decreten van 17 juni 2016 en 3 februari 2017, worden in paragraaf 1 het tweede en het derde lid opgeheven.

Art. 40. In artikel 20 van het decreet van 29 november 2013 houdende de organisatie van preventieve gezinsondersteuning worden het tweede en het derde lid opgeheven.

Art. 41. In artikel 20 van het decreet van 25 april 2014 houdende de persoonsvolgende financiering voor personen met een handicap en tot hervorming van de wijze van financiering van de zorg en de ondersteuning voor personen met een handicap worden het tweede en het derde lid opgeheven.

Art. 42. In artikel 45 van het decreet van 25 april 2014 houdende de werk- en zorgtrajecten wordt paragraaf 2 opgeheven.

Art. 43. In artikel 26 van het decreet van 3 juli 2015 houdende regeling van de binnenlandse adoptie van kinderen en houdende wijziging van het decreet van 20 januari 2012 houdende regeling van de interlandelijke adoptie van kinderen wordt paragraaf 2, gewijzigd bij het decreet van 15 juli 2016, opgeheven.

Art. 44. In het decreet van 15 juli 2016 houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, worden in artikel 26 punt 2° en 3° opgeheven.

Art. 45. In hetzelfde decreet wordt hoofdstuk 14, dat bestaat uit artikel 107, opgeheven.

Hoofdstuk 5. Slotbepalingen

Art. 46. De Vlaamse Regering evalueert dit decreet drie jaar na de inwerkingtreding ervan.

Art. 47. Dit decreet treedt in werking op 1 januari 2019.